

קסם אמצע החיים
פלישה

קיי. אף. ברין

תרגמה מאנגלית: דנה טל

קיי. אף. ברין

קסם אמצע החיים: פלישה

ספר שלישי בסדרת "השלב הבא"

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Magical Midlife Invasion | K. F. Breene

Translated by: Dana Tal

Copyright © 2020 by K. F. Breene

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוזה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לוין
הגהה: צופיה סילברמן
ציור עטיפה: עמרי קורש
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2024 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz,
6, Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

דאנאקורד: 1572-533016

נדפס בישראל תשפ"ד 2024

קסם אמצע החיים:
פלישה

1

"טוב שהאביב הגיע מוקדם השנה, ג'סי. כן, אני חושב ששטחי הבית יצליחו להתאושש לגמרי." אדגר תקע את אגודליו הארוכים בחגורת מכנסי הטרנינג שלבש. ציפורניו גדלו פרא, והטרנינג היה בצבע סגול עז.

למר טום, רבי־המשרתים/מנהל־הנכס/הקואצ'ר־מהגיהינום, נמאס סוף־סוף לקנות אקונומיקה והוא החליף את הצבע של טרנינג הבית שלנו מלבן לסגול, כמחווה לצורת הגרגויל שלי, וגם כי הצבע הזה מסווה לא רע כתמי דם. ואל תשאלו אותי למה אדגר היה צריך ללבוש טרנינג מלכתחילה. הוא כמעט אף פעם לא שינה צורה, וגם כשעשה זאת הוא הפך לנחיל חרקים והבגדים שלו השתנו איתו בדרך קסם. אבל למדתי בדרך הקשה לא לשאול את צוות בית אייווי המקורי שאלות לגבי ההיגיון מאחורי ההחלטות שלהם, כי אפשר היה לחטוף מפרצת במוח מהתשובות שקיבלתי.

סקרתי את הפרחים הצבעוניים מהמקום שעמדתי בו, בפניה האחורית של החצר. הם היו בכל מקום – מצטופפים לצד הבית, חונקים את קצות המדשאה הירוקה השופעת, מקיפים

את מבוך הגדר החיה שאדגר עדיין התעקש שאני צריכה לשוטט בו כמה שעות "בשביל הכיף", ועכשיו הם צצו גם בין העצים שבשולי היער. ידעתי שיש כמות זהה של פרחים גם בצד השני של הבית ועוד המונים שמציפים את החזית. גם אם הוא לא היה עומד על כך שאצא איתו לסיור כדי לברוק את שטחי הבית, היה קשה לפספס את הכמות האדירה שלהם.

"כן, הם גדלים ממש יפה." הנהנתי בצייטנות, ואז בחרתי בקפידה את המילים הבאות. אדגר לא הגיב טוב לביקורת. לפני כמה חודשים הוא הכניס בטעות אדם מסוכן לשטח האחוזה, ועכשיו בכל פעם שעשה טעות קטנטנה, הוא הציע שאוציא אותו לגמלאות. פרישה עבור ערפד פירושה מוות. הבחור ניסה בלי הפסקה לשכנע אותי להרוג אותו. "קנית את כל חנות הפרחים, או ש..."

"אוי, לא, ג'סי, אל תדברי שטויות. אני לא קונה פרחים – אני מגדל אותם. אבל כן, קניתי את כל הזרעים שהיו להם. רצייתי להיות בטוח שיש לי מספיק."

כמעט עשיתי טעות והזכרתי את הַבְּסָחָאוֹן, היצור האלים, השעיר והמתיש שעזר לי לברוח מקבוצת קוסמים בתמורה לגישה לערוגות הפרחים היקרות מפז של אדגר. הוא חיסל את כל הפרחים, ואדגר קיבל את זה קשה מאוד. היה ברור שהוא חושש שהמקרה ההוא לא יהיה אירוע חד-פעמי. "אה. נראה לי שיש לך. שיש לך מספיק, אני מתכוונת," אמרתי.

"כן, זה הדבר השני שרצייתי לדבר איתך עליו." הוא שלף את אגודליו מהגומי של מכנסי הטרנינג והצמיד אותם זה לזה מאחורי גבו. "רצייתי לעבוד על המוכנות שלי. את יודעת, כדי למנוע עוד תקרית של דג זהב." הוא הרכין מעט את ראשו.

"דג הזהב היה מדוכא בכל מקרה, אדגר... כנראה, ואף אחד לא מאשים אותך שהרגת אותו בטעות. מן הסתם היית אמור לדעת שצריך להוציא את הדג מהכיוור לפני שפותחים את פקק הניקוז כשמסיימים להחליף לו מים, אבל טעויות קורות. לא היית צריך להביא לי את הדג מלכתחילה." לפעמים לא קל להימנע מביקורת.

"ובכל זאת..." הוא השתק, ועיניו שוטטו על פני הפרחים שהיו מסוגים וצבעים רבים ושונים, ונשתלו לכאורה ללא סדר או סיבה ביחס לעיצוב הכללי של החצר. "אני לרוב לא טיפוס שמחפש את מי להאשים, ואני מאמין בתוקף שאדם הוא חף מפשע עד שתוכח אשמתו, אבל אני תוהה..." הוא העביר ניב על שפתו התחתונה. הוא פשוט הפסיק סופית להכניס את הניבים פנימה. לא היה לנו מושג למה, אבל נאלצתי לאסור עליו ללכת למרכז העיירה, כי אנשים שאינם בעלי קסם עלולים לראות אותו ולהתחרפן. גם אם הם לא האמינו בקיומם של ערפדים עד לאותו רגע, לא תהיה להם ברירה אלא לשנות את דעתם. "הבחנתי בחוסר עקביות מסוים בעיצוב הפרחים שלי."

אה. אז הוא כן ניסה לעצב אותם, הוא פשוט היה גרוע בזה.

"איזה מין חוסר עקביות?" שאלתי, ואז הרגשתי רגל מוכרת דורכת על שביל הגישה המוביל לדלת הכניסה של בית אייווי.

זה היה אוסטין, משנה־הצורה שלבש דמות של דוב קוטב עצום ואכזרי וקיבל לאחרונה את תפקיד מספר אחת במועצת בית אייווי. הוא גם תבע סוף־סוף את מקומו הראוי כאלפא של העיירה הסמוכה אלינו ושל שתיים מהעיירות הסמוכות – עבודה שעשה ממילא במשך שנים, בלי שתזוקף לזכותו. הוא

כיהן בתפקידו החדש במשך כמה חודשים בלבד, וכבר עכשיו מקרי הפשע פחתו בשיעור של שבעים וחמישה אחוזים בעיירות החדשות שהיה נוכח בהן. אף אחד לא רצה להתעסק איתו, וזה הגביר מאוד את השמחה שחשתי מכך שהוא לצידי.
 "טוב..." אדגר כופף מעט את גבו, וניכר שהוא לא חש בנוח.

אוסטין שינה את נתיבו; הוא הקיף עכשיו את הבית, בדרכו אליי. אולי בדומה לשאר בעלי הקסם בבית אייווי, הוא כבר התחיל להרגיש את מיקומם של האנשים בשטחי הבית.
 בבטן שלי התחילו לרקוד פרפרים, ומייד נוסף להם פרץ של אשמה. בית אייווי העניק לאוסטין את היכולת למשוך החוצה את הקסם שבתוכי, ובשל הכישרון הטבעי שלו לחלץ את הטוב שבאנשים הוא הצטיין במשימה, מה שגרם לקסם שלי להתגבר בקפיצות גדולות. אז התעלול הקטן שעשיתי אתמול על חשבוננו – השתמשתי ביכולת החדשה שלי ליצירת פיצוצים כדי לחולל פיצוץ אחד קטנטן לידו – שיגר אותו מעל צמרות העצים, במקום סתם להקפיץ אותו בבהלה כמו שקיוויתי. טיפה קטנה של כוח הפכה למבול אדיר, ואוסטין המסכן שילם את המחיר.

הוא אפילו לא נראה כועס. מובן שהוא גם השתנה ממש מהר לצורת דוב הקוטב שלו ופשוט נשכב וחיכה שארפא אותו. וגם אם כעס, דובי קוטב לא יכולים לדבר. וזה כנראה לטובה. כל העסק היה לא נעים.

"הבעיה היא שנראה כאילו מישהו... מוריד את ראשי הפרחים." אדגר שילב את זרועותיו על חזהו והקיש על שפתיו בציפורן ארוכה מדי של האצבע המורה. "יכול להיות שזה אייל, כי הם אוהבים מאוד פרחים, אבל איילים רגילים לא אוהבים בדרך כלל פרחים שטופלו בקסם." אדגר הבחין

באוסטין המתקרב אלינו ועיניו אורו. "נו, תראי מה זה. האלפא של העיירה בא לבקר אותנו. איזה מזל יש לנו, לא?"
"הוא חלק מהצוות של בית אייווי, אדגר, אתה יודע את זה."

"כן, אני יודע, אבל בשבט הערפדים מעולם לא קודמתי לעמדה גבוהה מספיק לפגוש אנשים חשובים ומשפיעים. חשבתי שאני אמות בעבודה הזאת עוד לפני שתיבחר יורשת אחרת. אז עד שתתעשתי ותוציאי אותי לגמלאות כפי שעליך לעשות, אמשך להוקיר את מזלי הטוב."
גלגלתי עיניים, ואז חייכתי כשאוסטין התקרב, עיני הקובלט שלו מנצנצות בטוב לב ותנועותיו קלות וחינניות, מסתירות במידת־מה את כוחו האדיר.

"היי," אמרתי ובחנתי את הטישירט הלבנה שלו, שנמתחה על כתפיו וחזהו באופן שהדגיש את שרירי הבטן שלו, ואז נתלתה מעל בטנו השטוחה. מכנסי הג'ינס הצמודים העידו על ירכיים חסונות וחזקות. שום פיסת עור שרוף לא הכתימה את זרועותיו השריריות, תודה לאל. כלומר, בשלב זה כבר הייתי מרפאה די טובה (לא היתה לי ברירה אלא להיות כזו), אבל בכל זאת, התעלול הקטן הזה תפס ממדים מוגזמים. "בלי טרנינג היום?"

גבותיו התרוממו בסלידה מבודחת אבל הוא לא הגיב, כנראה מכיוון שאדגר לבש את הטרנינג כרגע. זה לא היה סוד שאוסטין לא מרוצה משינוי הצבע.
הוא עצר לידי. "באתי לשאול אם תעזרי לי במשהו היום אחר הצהריים."

"כן, בטח, אני רק צריכה לסיים את הסיור הזה עם אדגר. יש עניין דוחק שדורש בדחיפות את תשומת ליבי המלאה."
חייכתי בבדיחות הדעת.

"אה, לא, ג'סי, זה לא כזה רציני. טוב... את יודעת... אלא
אם כן מדובר בגניבה, ובמקרה כזה..." אדגר פשט את ידיו.
"אני לא חבר מושבעים, אבל..."

ההומור נעלם מהבעתו של אוסטין. "גניבה?"
"אדגר דיבר איתי על הפרחים. נכון שהם נראים נפלא? תוך
כמה חודשים בסך הכול, הוא החליף את כל מה שהבסחאון
אכל." הרמתי את ידי כמו עוזרת של מנחה בשעשועון שמציגה
את הפרסים.

"יש יותר מדי פרחים," אמר אוסטין, שלא חשש כלל להעביר
ביקורת על הערפד. בטח, בשבילו זו לא היתה בעיה – למיטב
ידיעתי אדגר אף פעם לא ביקש ממנו שיהרוג אותו.

"כן, ובכן, היו הרבה," אדגר אמר והתכופף שוב.
אוסטין הטה את ראשו וסקר את השטח. "זה נראה כאילו
בית אייווי הוא חווה לגידול פרחים לבתי לווייתן..."

תקעתי בו מרפק. "או חתונות וימי הולדת. עליז מאוד."
"פשוט..." אדגר השתהה לרגע. "בשולי החצר, במקום
שהפרחים נכנסים לתוך היער, משהו אכל את ראשי הפרחים
והגבעולים."

"אייל?" שאל אוסטין.

אדגר פנה אל אוסטין בחיוך קורן, עמוס בניבים בשלל
צבעים. רצועות ההלבנה שהמלצתי לו להשתמש בהן לא
הצליחו להתגבר על צריכת הדם הקבועה שלו. "מוחות גדולים
חושבים באופן דומה! אני אכן ציינתי שזה יכול להיות אייל.
אלא שאיילים בדרך כלל לא נהנים מפרחים שטופלו בקסם."
"אה, נכון, אתה מרמה כדי לזכות בתחרויות הפרחים
שלך," מלמל אוסטין.

החנקתי צחוק. אדגר השתמש בסרום קסם כדי שהפרחים
יגדלו יפה ללא קשר לעונות השנה, ובזכות זה ניצח תמיד

בפסטיבל הבית והגן שהתקיים במחוז, מול מתחרים שלא השתמשו בקסם. הוא טען שכל אחד יכול להשתמש בסרום המיוחד, אבל מוכן שלדיקים ולג'יניות לא היה מושג שהסרום הזה קיים בכלל. רובם התייחסו בהתנשאות לאווירת הניו-אייג' ששררה בחנות של אגנס.

"לא קיבלתי דיווחים שהבסחאון נמצא בסביבה לאחרונה," אמר אוסטיין.

"אה." הנדתי בראשי וגיחכתי. "אההה. לא קלטתי שהוא מדבר על הבסחאון."

"ובכן, אתם יודעים, לא הייתי רוצה להאשים לשווא יצור חף מפשע, כך שאתם ודאי מבינים למה אני מהסס לנקוב בשמות," אדגר אמר ונופף בידיו לפניו. "אבל הוא אכן אוהב את הפרחים שלי. זה היה ברור לחלוטין מהיסודיות שבה הוא בזז אותם משטחי הבית..."

"אני לא חושבת שזה הבסחאון." החלקתי את ידי לכיסי מכנסי הג'ינס שלי. "לא נתתי לו גישה בלתי מוגבלת לשטחים, ויש לו קוד אתי ברור מאוד בנוגע לעסקאות חליפין. הוא לא יפלוש לטריטוריה שלי בלי לדבר איתי קודם."
"אז לא אמרת לבסחאון שהוא יכול לקפוץ לפה ולהתכבד בחטיף בכל פעם שהוא באזור?" אדגר שאל בהיסוס.

"לא. וכמו שאוסטיין אמר, אף אחד לא ראה אותו. הוא למעלה על ההר שלו, כנראה מפחיד מטיילים. מאוד לא סביר שהוא גנב הפרחים שאתה מחפש. חוץ מזה, הוא ענק בגובה של כמעט שלושה מטרים – בשבילו חטיף זה הרבה יותר מכמה פרחים. זה כנראה רק אייל עם בלוטות טעם דפוקות או משהו."

"כן, את צודקת. פשוט חששתי ש..." הוא נאנח בהקלה. "זה היה בסדר גם אם כן, כמוכן. זה הבית שלך והחצר שלך,

וכיוצא מכך גם הפרחים שלך. אני רק מגן על השטחים. ובאמת שתלתי את השורה הזאת שם ליד היער בתקווה להאט אותו כדי שאוכל לנסות להגן על הזוכים העתידיים שלי בפרסים, אבל רציתי לרדת לשורש העניין." הוא הרים את גבותיו וצחקק. "הבנתם? לרדת לשורש העניין? כי אנחנו מדברים על פרחים?" אוסטין פנה להביט בו במבט אדיש. "בכל אופן, קיוויתי למצוא כמה מדדים שיסבירו את טירוף האכילה הזה. אם זה באמת היה הוא, כמובן. לא האשמתני אותו, רק תהיתי, זה הכול."

התאמצתי לא לצחוק. "אם אעשה שוב עסקת חליפין תמורת פרחים, אדגר, אתה תהיה מעורב במשא ומתן הפעם."
 "אה, יופי. כן, זה מנחם." הוא הושיט את ידו. "אני נשאר כמובן המשרת הצנוע שלך, אחראי אך ורק על גידול הפרחים שלך, ולא על השליטה בהם."

אוסטין המשיך לבהות בו ללא הבעה. זה היה המראה שהוא העדיף בכל אינטראקציה עם אדגר. צחוק חמק מפיו.
 "אם אכן תעשי איתו עסקה נוספת, אני אכין לך בופה קטן ונחמד," המשיך אדגר. "יש לי כמה פינוקים טעימים מאוד. אני אשמח אפילו לתכנן בשבילו את המנות." הוא הצמיד את ידיו לשפתיו בצורת משולש והרכין את ראשו. "אם יורשה לי."

אוסטין התעשת במאמץ. "אני אחכה לך בחזית," הוא אמר לי.

צחקתי חזק יותר והנחתי את היד על שריר הקיבורת שלו, והוא הקפיץ אותו. "לא, זה בסדר. אנחנו סיימנו. נכון, אדגר? אין שום דבר נוסף?"

"לא, זהו זה. רק רציתי שניישר קו. אני אלך עכשיו להכין שיקוי שיהרוג את האיילים האלה –"

"רגע, מה?" משכתי את ידי מאוסטין. "לא, אדגר, אתה לא יכול להרוג את האיילים! אם אתה רוצה להרחיק אותם תשתמש בתרסיס שדוחה אותם או משהו כזה."

"אוי, לא, ג'סי, אם אייל סוטה פיתח חיבה לפרחים שלי, זה הסוף שלי. הם ממש מזיקים. הפרחים הם כמו סם בשבילם. בגלל זה הייתי קצת מודאג מהבסחאון הזה. סליחה על חוסר הצניעות, אבל אני בכל זאת הזוכה המחוזי בקטגוריית המדשאה והגנים בפסטיבל הבית והגן מדי שנה. להרוג אותו זו הדרך היחידה."

הפה שלי נפער בתדהמה. "לא. אתה לא יכול... חשבתי שאמרת שאיילים בדרך כלל לא אוהבים פרחים קסומים, נכון?"

"בדרך כלל לא, זה נכון, אבל מדי פעם... שמעת על אריות טורפי אדם, נכון?" הוא הטה את ראשו לעברי כאילו רצה להדגיש שיש קשר אמיתי מאוד בין שתי התופעות המסוכנות הללו. אוסטין חזר לבהות. "מרגע שהם טועמים בשר אדם, זה הדבר היחיד שהם רוצים. אותו הדבר עם האיילים האלה והפרחים שלי. יהיה בטוח יותר להרוג אותם וזהו."

"אל תהרוג את האיילים," אוסטין אמר, וצליפת שוט של כוח חלחלה אל דבריו. האלפא שבו דרש ציות.

הלסת של אדגר נסגרה בנקישה. הוא קד לנוכח מבטו הקשה של אוסטין. "כן, אלפא. אבל תבין בבקשה שאני לא יכול לשאת באחריות על היצורים שמשוטטים פה בלי הפסקה כמו חבורה של מעריצות מזדנבות. אני לא לוקח על עצמי שום אחריות בעניין."

אחרי הדברים האלה השתרר רגע של דממה, שבו אוסטין ואני עמדנו ובהינו זה בזה באור השמש המקסים של חודש מרס. החורף היה קר ולפעמים קשה לעומת מה שהייתי רגילה

אליו בלוס אנג'לס, אבל הוא הסתלק מהר למדי ופינה את מקומו לשמש ולים הפרחים שסביבנו.

"אז בסדר." הנהנתי, הסתובבתי וצעדתי לכיוון חזית הבית. באמת שלא היה עוד הרבה מה לומר ולעשות במצב הזה. והייתי חייבת להתרחק ככל הניתן מהסכנה למפרצת במוח. "הוא נהיה עוד יותר מוזר," אוסטין מלמל כשהדביק את צעדיי. "אריות אוכלי אדם ואיילים שמסתובבים כמו חבורה של מעריצות מזדנבות? על מה הוא מדבר?" "עדיף לא לתהות בנושא יותר מדי. ויכול להיות שזה בכלל לא אייל."

אוסטין נד בראשו כשעשינו את דרכנו לחצר הקדמית. ניאב ישבה על המרפסת שלה ממול, מתנדנדת בכיסא הנדנדה שלה ליד ערימת האבנים שהחזיקה בהישג יד, למקרה שתייר ישוטט לו במקרה ברחוב ויעצור להסתכל על בית אייווי. התייר המסכן יגלה עד מהרה איזו צלפית מדהימה ניאב עם האבנים האלה.

"הוא באמת הגזים לגמרי עם הפרחים." אוסטין הביט בפרחים שעיטרו את שביל הגישה הקטן שהגיע קרוב לחזית הבית, שם התמזג עם השביל הראשי שהוביל אל המרפסת הקדמית. "הריח מהמם את כל החושים." "כן. אני צריכה לבקש ממר טום לדבר עם אדגר ולהגיד לו להרגיע עם זה קצת."

"למה לא אמרת לו משהו עכשיו?" "כי בכל פעם שהוא מפשל, הוא מבקש ממני להרוג אותו. אני לא רוצה להכניס אותו לעוד משבר קיומי כרגע." "אלוהים," אוסטין מלמל, והטון שלו העביר בי צחקוקים בכל הגוף.

"בכל מקרה, מה אתה צריך?"

הוא נעצר על המרפסת והסתכל על הרחוב. שמש מאוחרת של אחר הצהריים הציצה מבעד לעצי האדר והטילה כתמים מנומרים על המדרכה. "יש לך כמה שעות?"

"כמה שעות?" הסתכלתי בשעון שלי וראיתי שהשעה שלוש, ואז הסתכלתי שוב אל דלת הכניסה הסגורה. "ובכן, בהתחשב בעובדה שאין לי מה לעשות חוץ מאשר ללמוד קסמים ולהשגיח על עבודת הגינון של ערפד שפוי למחצה, יש לי במקרה קצת זמן פנוי, כן. במיוחד אחרי שהסכמנו על כמה ימי חופש מהאימונים כדי שתוכל להחלים." לעסתי את שפתי והאשמה חלחלה בי שוב. "מה שלומך, דרך אגב?"

הוא פטר את השאלה בהינף יד. "אין שום דבר חצי שפוי אצל הערפד הזה." הוא הניד בראשו לכיוון הבית. "את צריכה לרווח לפמליה שלך?"

"נהיה בעיירה?"

"כן."

"אז לא, אני אסתפק כך ובמשני-הצורה שלך שיצוצו בדרך.

בוא נראה אם הם יצליחו למצוא אותי."

"רשמית, עדיין אין לי אף אחד." הוא הושיט את ידו והניח אותה בשיפולי גבי, מוכן לכוון אותי. "אבל כן, אנחנו נהיה בסדר."

הדלת נפתחה לאט ומאחוריה התגלה מר טום, החזה שלו נפוח בתוך הטוקסידו, המכנסיים זה עתה גוהצו והכנפיים משתפלות על גבו כמו שכמייה. אחת מידיו איזנה מגש כסף ועליו מעטפה לבנה אחת, האחרת היתה מאוגרפת לצד גופו.

"גברת. לפני שתצאי מהבית בלי הגנה הולמת ותעמידי את עצמך בסכנה חמורה פוטנציאלית, יש לי דבר דואר עבורך," הוא אמר.

הפנים שלי איבדו את הבעתן. הרגשתי את זה קורה. "צותת לשיחה שלנו מאחורי הדלת, מר טום?"
 "מהחלון בחדר הקדמי, ליתר דיוק. זאת הדרך הקלה ביותר לדעת מה את זוממת בלי לשאול אותך."
 אוסטיין שוב בהה. היתה לי הרגשה שלא ככה הוא תכנן לנהל את הלהקה שלו.
 "אני אקח את זה כשאחזור." סימנתי לאוסטיין להתקדם בשביל.

"אני חושב שתרצי לקרוא את זה, גברת. זה מאימא שלך. היא רוצה לבוא לבקר."

קפאתי במקומי אחרי צעד אחד. "מה זאת אומרת היא רוצה לבוא לבקר? איך – אתה קורא את הדואר שלי?"
 "יש לך ודאי כישרון שירה יוצא מן הכלל, גברת, לפי הגובה שהקול שלך הגיע אליו בשאלה האחרונה הזאת." מר טום משך באפו. "אני רק סרקתי את התוכן כדי לוודא שלא מדובר באיום מוות. אחרי הפתק ההוא מאליוט גרייבס, חשבתי שהכי טוב אם אתחיל לפקח על הדואר שלך כדי לוודא שאף הודעה לא מהווה סכנה מיידית. אנשים בעלי קסם יכולים להיות משוגעים לגמרי..."
 "מי כמוך יודע," מלמל אוסטיין.

"כמו כן חששתי שחשבון או דרישת תשלום יגיעו ונתעלם מהם בטעות. לפעמים החיים הקודמים שלנו חוזרים לרדוף אותנו. כי את נראית לי לא ממש בעניינים בענייני כספים."
 הפה שלי נפער והרגשתי שאני עומדת להתפוצץ. לא בעניינים? תמיד ניסיתי לשלם על דברים, אבל בכל פעם שמר טום היה בסביבה, והוא תמיד היה בסביבה, הוא היה דוחף אותי הצידה מרוב חיפזון לשלם את החשבון בעצמו. לא היה לי מושג אילו כספים עומדים לרשות העיזבון כי הוא סירב

להראות לי דוחות מהבנקים או לתת לי גישה לחשבונות הבנק שהיו עכשיו כביכול שלי, ופשוט אמר לי שהעיזבון שילם עבור עצמו. לא הייתי בטוחה איזו גישה של מעורבות תוכל לקדם אותי בנושא הזה.

בלעתי את הרוגז שלי והושטתי יד אל המעטפה. לא התחשק לי להתחיל לריב איתו מול אוסטין. "לא, מר טום, אין לי נושים שרוצים ממני כסף", אמרתי ביובש.

"פנטסטי, גברתי. אבל כן יש לך שני הורים שרוצים לראות מה את עושה. אני אפרוש לכבודם את השטיח האדום." בקושי הרמתי את המכתב מהמגש כשהוא כבר פנה בחזרה הביתה וסגר את הדלת מאחוריו, בלי להגיב לזעקות המחאה שלי.

"אה, וגברת... " מר טום הוציא שוב את ראשו מהדלת. "הם יישארו פה שבוע, אולי שבועיים. השירותים בבית שלהם התקלקלו וחלק מהבית הוצף. אימא שלך שוטחת שלל תלונות על המחסור בסיבים בתזונה של אבא שלך, אבל את יכולה לקרוא את זה בעצמך. הם אמורים להגיע לכאן בעוד שלושה ימים. אני אקנה את המצרכים החיוניים. תיהני. אני איידע את שומרי הראש במשמרת שאת יוצאת."

הדלת נסגרה שוב בנקישה חרישית.

ההורים שלי עמדו להגיע.

ההורים שלי, שאינם בעלי קסם, עמדו לבוא לבית בעל קסם.

איך לעזאזל הייתי אמורה לשמור בסוד את מה שאני?

2

"ההורים שלך בדרך כלל כותבים לך במקום להתקשר?"
אוסטין שאל כשיצאנו לכיוון מרכז העיירה.

רפרפתי על המכתב, הנדתי בראשי כשקראתי את ההערכה המפורטת של כמות הסיבים ודחפתי אותו לכיס האחורי. מר טום דייק בפרטים. אין ספק שהם באים. המכתב היה יותר הצהרת כוונות מאשר בקשה.

"היי..." ניאב רכנה קדימה בכיסא הנדנדה שבמרפסת שלה כשחלפנו על פניה, אבן לפותה בין האגודל והאצבע שלה.
"מה אתם עושים?"

"הולכים למרכז", קרא אוסטין.

היא נשענה לאחור והמשיכה להתנדנד. "תודיעו לי כשתלכו לבר."

האפשרות שהוריי יבואו בקרוב לביקור הכניסה אותי לסחרור. הסתובבתי לאחור כדי לתת מבט בבית אייווי, וניסיתי לראות אותו דרך העיניים שלהם. צל כבד ולא טבעי נפל על המבנה העצום, כמו תמיד, ואור תמידי האיר בחלון העליון בעליית הגג אף על פי שהאור שם מעולם לא דלק. הביקורת

תתחיל עוד לפני שההורים שלי יגיעו לבית עצמו. יכולתי ממש לשמוע אותם עכשיו.

"מותק, למה בחרת בבית כל כך קודר?" אימא שלי תשאל ותרים אליו את המבט.

"זה בסדר", אבא שלי יגיד. "הבעיה היא הצבע. את צריכה שכבת צבע חדשה, ג'סי. אולי אוף-ווייט. היית צריכה לעשות קודם טיפול נגד כתמים, אבל כבר מאוחר מדי לזה."
 "צבע לא יספיק, פיט. הוא פשוט כל כך... חשוך..." אימא שלי תענה לו.

וזה יצית ביניהם ויכוח מהי הדרך הטובה ביותר לתקן את מה שלא באמת היה מקולקל. כאילו הם לא גרים בעצמם בבית אימים מלא בעשרות פרויקטים לא גמורים, כולל שכבה חלקית של צבע חום-קקי ליד המדרגות.

"הם כותבים מכתבים במקום להתקשר, כן," אמרתי, כשנזכרתי באיחור קל שאוסטין שאל משהו. "אבל רק כשהם רוצים להיות בטוחים שלא אוכל לסרב להם. אימא שלי בדרך כלל מתזמנת את זה ככה שהמכתב יגיע יום לפניהם. אם אני מנסה לבטל, היא עושה לי רגשי אשמה ואומרת שהיא כבר תכננה את כל חייה סביב הדבר הזה, ואם אני לא יכולה, למה חיכיתי עד לרגע האחרון כדי להודיע לה? המצב הזה היה מוציא את מאט מדעתו. מאט הוא האקס שלי."

הוא הנהן, היה ברור שהוא זוכר את השם. "ואותך לא?"
 "ברור שזה מטריף אותי. אבל, כלומר... הם ההורים שלי. מה אני אמורה לעשות? כשאני צריכה משהו, אני תמיד יכולה לסמוך עליהם."

"להורים של מאט אין דברים מעצבנים משלהם?"
 "יש להם, אבל הוא לא נראה מעוצבן מהם במיוחד. אני התעצבנתי, בהחלט, אבל הוא לא. הם אנשי חברה סנובים

כאלה, אז הם היו עורכים מסיבות וארוחות ערב וכל מיני אירועים שהייתי צריכה לבוא אליהם עם מאכלים תוצרת בית בסטנדרטים שלהם, ולהתלבש בצורה מסוימת, וכשהגיע תורנו לארח? "נרעדתי רק מהמחשבה על זה. "היו הרבה חוקים. מה גידו השכנים. דברים כאלה. זה נהיה מתיש."

"ההורים שלך לא כאלה?"

נחרתי בלגלוג. "ההורים של מאט בקושי יכלו לסבול את המשפחה שלי. אימא שלי היתה מופיעה למסיבות הקוקטייל המפוארות שלהם במין שמלת שטיח כזו של מרי פופינס. כאילו, אתה יודע, כמו הבר שהתיק של מרי פופינס היה עשוי ממנו? אז כזה, אבל בשמלה. אבא שלי היה לובש ג'ינס, מגפי בוקרים ובלויזר כזה של בוקרים עם טלאים על המרפקים. הם היו נכנסים ככה לחדר מלא בשמלות קוקטייל מפוארות וחליפות ארמני יקרות בטירוף. הם לא השתלבו שם."

הגענו לקצה הרחוב, ואוסטין צחק.

"ההורים שלך ישתלבו כאן, לפחות."

גל של חרדה שטף אותי, וכמעט לא הצלחתי להילחם בדחף המוכר לרוץ הביתה ולנקות הכול. אני צריכה לקנות את הבירה שהם אוהבים, את החטיפים שהם חייבים – "טלוויזיה!" תפסתי בזרועו של אוסטין ועצרתי בפניה. בלבול התגנב אל הבעת פניו. "אני צריכה טלוויזיה! וכבלים! אבא שלי לא יכול לחיות בלי הטלוויזיה שלו."

חיוך התפשט על שפתיו המלאות, ועשה אותו עוד יותר מושך. הבטן שלי עשתה סלטה. הבחור הזה היה חתיך באופן חד-משמעי ובלתי משתמע לשתי פנים. זה הסיח את הדעת לפעמים.

"יש לי טלוויזיה שתוכלי להשתמש בה," אמר. "אני אקפיץ

לך אותה אחר כך."

התחלתי ללכת שוב. "אני יכולה פשוט לבקש ממר טום שילך לקנות. הוא יתלונן, אבל..."
"מכאן." הוא הצביע ימינה, אל רחוב שלפני הכביש הראשי.

"למה הם באים לביקור?" מלמלתי. "כלומר, אני יודעת למה הם באים לביקור – הם צריכים לצאת מהבית ואין להם ברירה, אבל למה אליי? למה לא לכריס?"
"מי זה כריס?" שאל אוסטין.
"אח שלי." נשכתי את שפתי. "הם בטח לא רצו לטוס. לעזאזל, הייתי צריכה לבחור בית אחר, הרבה יותר רחוק."
"הם סיוט, או שהם..."

גבר ואישה מבוגרים שראיתי מדי פעם ברחבי העיירה הלכו לקראתנו על המדרכה, בטיול נינוח. זרועו של אוסטין נכרכה סביבי וידו נחה בשקע של מותניי, ממש מעל קימור האגן. החום שלו חלחל לתוך עורי דרך החולצה. בגופי עבר זרם חשמלי, מלווה בפרץ של אדרנלין. רעדתי כשהוא הפעיל מעט לחץ וכיוון אותי לפניו על המדרכה כדי לתת לאחרים לעבור.

הגבר והאישה הנהנו בכרכת שלום. "אלפא," הם אמרו בזה אחר זה. "ג'סי." החיוכים שלהם היו כה רחבים עד שהעיניים שלהם התקמטו.

"אני לא זוכרת שפגשתי אותם," לחשתי כשידו של אוסטין התרחקה ממני ולקחה איתה את החום שהביאה. צמרמורת פתאומית הרעידה אותי.

"כולם כאן יודעים מי את. בעלי הקסם, בכל אופן. בעלי קסם לא מורידים את העיניים שלהם מדברים מסוכנים."

הוא כינה אותי מסוכנת. הפנים שלי התלהטו ורציתי להעיר

איזו הערה סתמית כדי לשנות נושא, אבל החדשות על ההורים שלי פגעו ביכולת הריכוז שלי.

"אתה היית צריך להילחם במישהו כדי לשמור על תואר האלפא שלך?" שאלתי בתור הסחת דעת כשהתקרבונו למרפאה של רופא שיניים.

"רק במי שהייתי צריך להכניע ממילא. זרים ששתו יותר מדי וניסו לעשות צרות."

"טוב, כן, זה עניין די סטנדרטי בבר."

"לא בבר שלי." הוא סימן לי לחצות את הכביש, ואז כיוון אותי דרך סמטה קטנה בין שני בנייני מגורים שהוסכו לבתי עסק. לא היו פה אשפה ענקיים שתקועים באמצע הדרך, ולא היתה אשפה שמפוזרת על הקרקע, כמו גרסה עירונית של כדורי הקוצים במערב הפרוע. העיירה הזאת, קטנה וחמודה ונקייה, לא דמתה בשום אופן למקומות שהתרגלתי אליהם בלוס אנג'לס. השינוי בקצב היה נחמד. קיוויתי שההורים שלי לא יתלוננו שהיא משעממת. פשוט אי אפשר היה לדעת איתם.

באמצע הסמטה, החלל התרחב וחשף את צידו האחורי של בית עסק ששכן ברחוב הראשי. הבחנתי בג'ספר שעמד בפנינת הרחוב. גרגוילים יכולים להשתלב בסביבה שלהם, במיוחד אם יש בה משטחים שמכילים אבן או סלע, ולהפוך את עצמם לבלתי נראים. אבל למדתי איך להסיר מהם את ההסוואה בעזרת קסם, ולכן הצלחתי לראות את דמות הגרגויל האפורה של ג'ספר, אפור עמוק שזור בגוונים כהים של חום וחום-אדמדם. הוא אחד משלושה גרגוילים שהתגוררו בבית אייווי – טיפוס חזק ושקט שהוכיח בהצטיינות את יכולתו לשמור עליו, תוך הקפדה על ריחוק מספיק שאפשר מידה של פרטיות.

הלוואי שיכולתי לומר את אותו הדבר על חבורת הגרגוילים הקטנה שהפכו לאורחים לטווח ארוך במלון בעיירה. כתריסר מהם נענו לזימון הקסם שלי, אבל כבר נפטרתי מאלה שהיה ברור שלא נועדו לתפקיד, ובחור אחד עזב מרצונו. הוא לא הצליח להתמודד עם הירידות של ניאב על חוסר ההיגינה שלו. השישה הנותרים עדיין נבחנו לתפקידים קבועים בבית אייווי.

ג'ספר הנהן לעברי בברכה, העיף מבט אל אוסטין ופנה בחזרה אל הרחוב. הוא ישמור על החזית שלנו, ויסמוך על אוסטין שישמור על העורף.

"ג'ספר מצא אותנו," אמרתי לאוסטין. שנינו האטנו את הליכתנו.

"אני יודע. הרחתי אותו." אוסטין הוביל אותי לתוך חצר אחורית של בית עסק קטן. הוא בדק את מכלית האשפה שהוצמדה לגדר בצד הרחוק והפרידה בין החלל הזה לבין העסק הסמוך. ערימה של ארגזי יין ריקים וחבית יין שנשענת על צידה נחו ליד שלוש מדרגות שהובילו אל הדלת האחורית. היה ברור שזה החלק האחורי של חדר טעימות יין, כי באזור הזה יין תפס את מרכז הבמה.

"מה אתה מחפש?" שאלתי. שילכתי ידיים מאחורי הגב והתבוננתי בתנועותיו. מבטי נעצר רק מדי פעם על תנועת השרירים בגבו ועל ישבנו ההדוק והחטוב. כבר הצלחתי להימנע מבהייה כמו שהייתי עושה פעם.

"ייצור היין של היקב הזה מתקיים בפועל באחוזה הכפרית שלהם, כחצי שעה נסיעה מפה. הם מגדלים בעצמם את רוב הענבים שהם משתמשים בהם."

"כל היקבים בעיר מייצרים בפועל את היינות במקומות אחרים." הטיתי את ראשי כדי לקרוא את השם על צד אחד

הארגזים – כבר הכרתי היטב את היקבים בעיר. עשיתי פרצוף. היקב הזה לא היה משהו.

"אין הרבה מקום כאן מאחורה לשום סוג של התכנסות." הזעפתי פנים אל החלל הקטן, החציץ נגרס מתחת לרגליי ועיקמתי את האף למראה כתם כהה ליד פח האשפה. "לא הייתי רוצה לבלות במקום הזה גם אם הוא היה מרווח יותר."

"ואם נקשט אותו קצת?" הוא עצר באמצע ופשט את ידיו, ואז פזל מעלה אל השמיים וקיבל מנה יפה של שמש ישר לפנים. "כמה אנשים יכולים לבלות כאן."

"ליד פח האשפה? אתה מתכנן מסיבה או משהו? למה לא לעשות את זה פשוט בבר שלך?"

הוא החזיר את ראשו וידיו למטה, בחן את החלל במבט נוסף ואז סימן לי לבוא איתו לכיוון חזית הבניין, שנמצאה בחלק העמוס ביותר של אזור העסקים של העיירה. אישה בשנות העשרים לחייה ראתה אותי מגיחה מעבר לפינה. כשהבחינה באוסטין מאחוריי, פניה הסמיקו והפתעה והנאה הבזיקו בעיניה.

"היי, אלפא," אמרה בהתרגשות.

"אלפא." גבר שהופיע מאחורי האישה הנהן ואז הקיף אותה ויצא אל הרחוב כדי למנוע את פקק התנועה הזמני שנוצר. "אלפא," אמר מישהו מעבר לכביש, והרים את ידו לנפנוף.

אוסטין התעלם מכולם, מבטו היה נעוץ היישר קדימה והוא הניח יד על שיפולי גבי. "זה ממש כאן, ג'ס." הוא כיוון אותי במעלה המדרגות ואז הושיט יד סביבי ואחז בידית הדלת.

"תמיד נראה לי מוזר נורא כשאתה לא מתייחס לאנשים שאומרים לך שלום," מלמלתי כשנכנסתי לחדר הטעימות.

"אנחנו הולכים לשתות בשעות היום? כי אחרי הבשורה על ההגעה של ההורים שלי, זה בהחלט יכול להתאים לי. אבל הייתי מעדיפה יקב אחר."

"הם פונים אליי כדי להפגין כבוד לתפקיד שלי, ואם אני אגיב לכל אחד מהם בכל פעם שאלך בעיר אני לא אעשה כלום חוץ מלהגיד שלום."

"מה חושבים דיקים וג'יניות על אנשים שקוראים לך אלפא?"

"לא אכפת לי. מה את אומרת על המקום הזה?" הוא החווה בידו על חדר הטעימות המרווח, שהיו בו רק מעט רהיטים ושפע של שטח מת.

צחקתי לרגע בגלל מה שאמר ורק אז התחלתי להסתכל סביב. הייתי פה בעבר, אבל לא ממש שמת לב.

"למה הם מצפים, שיצטופפו פה המוני אדם?" לחשתי, בידיעה שבעוד רגע יצוץ מישהו כדי לשרת אותנו.

הוא לא שלט בגובה הקול שלו. "בשיא העונה יש מספיק תיירים כדי למלא את המקום, אבל שמעתי שבדרך כלל זה לא קורה." הוא לא זז לכיוון הדלפק.

לא חיכיתי לו. "אוקיי. אז בשביל מה כל השטח הפנוי? למה לא להוסיף כמה שולחנות גבוהים בלי כיסאות ואולי אזור תצוגה קטן למכירת אביזרי יין? המקום הזה פתוח בכלל? איפה המוזגת?"

"הממ." אוסטין הצטרף אליי סוף-סוף ונשען על הדלפק, כשאישה חמוצת פנים עטופה בעננה של חשיבות עצמית זחוחה התקרבה אל הדלפק. החיוך שלה לא הגיע עד לעיניים, והעובדה שלא זיהתה את אוסטין ולא התייחסה אליו העידה שהיא כנראה חדשה באזור. אפילו אנשים שאינם בעלי קסם הכירו את הבעלים המפחיד והמתנשא של בר פאדי וואגון.

"ברוכים הבאים." היא הניחה יד שציפורניה ורודות ומעוגלות בשלמות על פיסת נייר בצבע שמנת מימיני. כמה תפריטים דומים היו פזורים לאורך הדלפק. "אנחנו מציעים שני סוגי טעימות. טעימה רגילה, שבה ניתן לבחור חמישה יינות, והיא עולה עשרה דולר, וטעימת יינות רזרב שמחירה חמישה-עשר דולר. אם קונים שני בקבוקים או יותר, אנחנו מקזזים את מחיר הטעימה. מה תעדיפו?"

הסתכלתי על אוסטין. "מה קורה פה? אנחנו עושים סידור יין? כי אם זו הדרך שלך לחלץ אותי מפגישות עם אדגר, הפכנו כרגע להיות החברים הכי טובים."

הוא חיך וקירב אליו את אחד הדפים. "זה תלוי בך. מה את רוצה, את טעימת יינות הרזרב? אחת מכל סוג?" הנהנתי אל האישה. "אחת מכל סוג. אם אנחנו הולכים לעשות את זה, נעשה את זה כמו שצריך."

המבט האדיש שלה אמר שהיא לא מעריכה את ההומור הצונן שלי. "תרצו להתחיל עם יין לבן?" אוסטין המשיך להסתכל, ואני בחרתי יין מכל רשימה. היא משכה באפה והסתובבה כדי להוציא את הבקבוקים מהמקררים בקצה הימני.

"מתוך כל היקבים בעיירה, בחרת דווקא בזה, הא?" שאלתי והקשתי באצבעותיי על הדלפק. "אה, תגיד, מוכרים בעיירה הזאת פאבסט בלו ריבון, נכון? אבא שלי אוהב את הבירה הזו. אם לא יהיה אותה בבית, הוא פשוט ישלח את אימא שלי לחפש."

"מכל חדר הטעימות שברחוב הזה, התנועה לכאן מהרחוב היא הדלה ביותר," אוסטין אמר כשהאישה פתחה פקק מתברג. לבקבוק השני היה פקק שעם, והיא התחילה לעבוד עליו. "אבל חדר הטעימות יוקרתי, והפעילות ביקב נראית טוב."

"היית ביקב? אתה בודק את המתחרים או משהו?"
"לא. אני רוצה לקנות אותו."
המחט חרקה על התקליט המסתובב במוחי. "חזור שנית?"
כוסות נקשו כשהאישה הניחה אותן מולנו. היא הסבירה
על היינות בזמן שמזגה, אבל לא הקשבתי לה.
"אתה חושב לקנות יקב?" לחשתי ברגע שהיא התרחקה.
"כן." הוא הניע את הכוס בתנועות סיבוביות כדי לערבב
את היין והרים אותה כדי ללגום. התכוונתי בשפתיו נצמדות
אל הזכוכית, ומוחי התאמץ לעבד את הפער בין כובד המשקל
של הדברים לבין נימת הקול הנינוחה.
"מאיפה יש לך סכומים כאלו? כלומר... מצמצתי כמה
פעמים והנדתי בראשי. "סליחה, זאת היתה שאלה חצופה,
אבל... יקב. אנחנו מדברים פה על מיליונים. נכון?"
פניו התכווצו. הוא הושיט לי את הכוס. "זה חמוץ."
לקחתי אותה בלי לומר כלום ולגמתי, לגמרי לא מוכנה
למה שיבוא.
"אוי, אלוהים." הנחתי את הכוס על הדלפק, עין ימין שלי
נעצמה מעצמה והשפתיים התכווצו מהחמיצות. "היין הזה
חזק, רק לא באופן שראוי לשתייה."
"אני בא משושלת ארוכה של אלפא," הוא אמר, כאילו זה
מסביר משהו.
הרמתי את הכוס שלי וערבלתי את היין כמו שצריך,
העברתי את הנוזל סביב הכוס כדי להכניס לתוכו כמה שיותר
חמצן. זה יעזור לטעם, והמקום הזה היה זקוק לכל העזרה
שהוא יכול לקבל. לא זכרתי שהוא היה כל כך גרוע. או שאולי
רק מה שבחרתי לאוסטין היה גרוע. הרמתי את הכוס ולגמתי
בזהירות.
"איכס." השתעלתי קצת והפנים שלי התעקמו באופן לא

רצוני. "זה לא היה רק הראשון. גם זה חזק מדי." דחפתי את הכוס לכיוונו. "מה הקשר בין זה שאתה בא משושלת ארוכה של אלפא לקניית יקב?"

"אפשר לקבל את הטעימות הבאות, בבקשה?" אוסטיין שאל את האישה, ולמרות שדיבר בנימוס, בנימת דבריו נשזרה פקודה שיש לציית לה. הוא הצביע על אלה שרצה, שני יינות אדומים. האישה זנחה את התנועות השיטתיות והאיטיות שהתנהלה בהן עד כה ומיהרה לגשת לפתיחת הבקבוקים הבאים.

"אני מניח שלא אכפת לך מה מהם יגיע לכוס שלך?" הוא שאל אותי, וקולו חזר להיות רגוע וקליל.

"כן אכפת לי, אבל במקרה הזה אני לא בטוחה שזה באמת משנה." הנמכתי את קולי. "אני לא זוכרת שהיין היה כל כך גרוע."

"אני חושב שזה בדיוק שורש הבעיה." הוא הנהן והביט דרך החלון ביום השמשי שבחוץ, כאילו מהרהר במשמעות היקום.

"כמו כן, באמת כדאי שנגיד 'אלפא' בפומבי? אני יודעת שלא אכפת לך, אבל..."

הוא פנה בחזרה אליי. "כדי לנהל טריטוריה כמו שצריך, אלפא צריך להשקיע בעסקים מקומיים, לקחת חלק באופן אישי בהחלטות ובסיכונים של הכלכלה המקומית. לעזור להשפיע על ההחלטות שמתקבלות לטובת התושבים. אם הטריטוריה משגשגת, האלפא בדרך כלל משגשג. אם הטריטוריה סובלת, כמוה גם האלפא. נשמע הגיוני? וכן, אנחנו יכולים לומר 'אלפא' ו'טריטוריה' כי אלו מילים שג'ייניות ודיקים מכירים, גם אם הם לא ממש מבינים אותן באופן שאנחנו משתמשים בהן."

"אז אתה בא מושלת ארוכה של אלפא משגשגים?" שיערתי בקול והבטתי בכוס היין האדום שניצבה עכשיו מולי. לא הייתי בטוחה שזה רעיון טוב לשתות במהלך היום במוסד הזה. זה עלול להיות כואב ולא כל כך מהנה.

"תודה בינתיים," אמר אוסטין לאישה כשפתחה את פיה כדי לפתוח בנאום שלה על היינות. תחת מבטו היציב, עיניה התכווצו וקמטים הופיעו בפניו.

"כמובן." היא הסתובבה לאחור והעסיקה את עצמה בניגוב בקבוקים שלא היה עליהם אפילו גרגיר של אבק.

"אולי תרגיע קצת," מלמלתי בעודי מערבלת את תכולת הכוס. "היא תפתח בגללך תסביכים." "כרצונך, מילידי."

הטון שלו היה קליל ומתגרה, עיניו נוצצות ועליוזות. לא יכולתי להסיט את מבטי, הלב שלי האיץ את פעימותיו נוכח העוצמה הגולמית שראיתי, אורבת ממש מתחת לפני השטח. נדמה שהעולם סביבנו האט את מהלכו, ואז הוא נעלם לגמרי – אוסטין היה ממוקד אך ורק בי, ואני בו. חום שמקורו בעיניים היפות והעזות שלו שצבען כחול-קובלט התפשט בי לפני שנקווה שם למטה, פועם. כואב.

"בסוף לא לקחתי אותך לדייט המושלם שדיברנו עליו," הוא אמר חרש, ונשימתו המתוקה רפרפה על הריסים שלי.

רק אז קלטתי שאני רוכנת לעברו. נזכרתי פתאום בתחושה של כף ידו על מותני. על שיפולי גבי. אהבתי את הדרך שבה הוא תמיד כיוון אותי בעדינות אל נתיב בטוח כשהלכנו יחד. אהבתי את זה שהוא תמיד מודע אליי ואל העולם סביבי, באופן מכבד. משום-מה זה גרם לי להרגיש שהוא מפנק אותי. כאילו רצה לשחרר אותי מכל הקשיים הקטנים של החיים.

"אז אוקיי." נשפתי נשיפה עמוקה וקרעתי את מבטי משלו.

פניתי במאמץ להסתכל על הכוס. "כן." סתם אמרתי מילים כדי למלא את הדממה. זו אפילו לא היתה דממה מביכה, ואיכשהו זה החמיר את המצב עוד יותר. הבחור הזה היה צריך לבוא עם בלם חירום.

אני צריכה כנראה להתחיל שוב לצאת לדייטים. נכון, לא הלכתי עד הסוף עם הגרגויל החתיך שבילה זמן קצר בבית אייווי, אבל זה לא אומר שאני צריכה להפסיק לנסות. אני צריכה לסיים את תקופת היובש לפני שאביך את עצמי וארכון עוד יותר לעברו של אוסטין.

"כבר שיכורה?" שמעתי את הצחוק במילים.

"אתה גרוע כמו ניאב. שתיתי משהו כמו שתי לגימות. לא,

אני לא שיכורה."

"אז עכשיו את מבטאת בקול את המחשבות שלך גם

בשוטף?"

קפאתי בעיניים פעורות. "מה? למה?" שאלתי בכלכול.

"מה אמרתי?"

הצחקוק האפל שלו העלה בי מבוכה שכנראה נראתה על פניי. ברור שאמרתי בקול את החלק בנוגע לתקופת היובש שלי. שילך לעזאזל בית אייווי. בגלל שהיתה לו אישיות, מה שהטעה לחשוב שמדובר באדם אמיתי – דיברתי איתו כל הזמן בקול רם, וברור שהמנהג הזה חלחל גם אל החלקים בחיי שבהם עדיף שאשמור את המחשבות והרגשות שלי לעצמי.

אומנם תמיד היתה לי נטייה לחשוב בקול רם, אבל בדרך

כלל ידעתי לרסן את עצמי בציבור.

"אני בא משושלת ארוכה של אלפא משגשגים, כן. מהצד

של אימא שלי," הוא אמר, ואז טעם מהיין שנמזג לו זה עתה

ועיווה את פניו. "בשלב זה של חיי אני ילד מפונק שקיבל

קרן נאמנות, מכיוון שעשיתי מעט מאוד עבור עצמי. עד כה לפחות. הכסף סתם שוכב שם וצובר ריבית, מחכה שאממש את הפוטנציאל שלי."

"ואם לא תממש אותו לעולם?"

"הילדים של אחי יקבלו הכול כשאמות. אם לא אשתמש בו הם יהיו מסודרים לכל החיים, גם אם יקרה משהו לטריטוריה של אחי. אם אצליח להקים ולנהל טריטוריה משגשגת, הם יקבלו אפילו יותר. הם לא יכולים להפסיד."

"אוי איכ—" לגמתי מהיין החדש בזמן שהוא דיבר, והטעם שלו התחיל מסיבת גועל בתוך הפה שלי. הטיתי לכיוונו את הכוס, כי למה שאסבול לבד. "אז עכשיו, אחרי שתבעת את התואר שלך, אתה הולך לקנות כמה עסקים?"

"כן. הגיע הזמן שאשקיע בטריטוריה. אני גם אצטרך לעזור ליותר מבני מיננו להשיג עמדות של כוח. אני צריך להקים להקה מאפס. היה לי קל יותר לעבור למקום שכבר מובנה עבורנו." הוא משך בכתפיו. "רציתי אתגר — קיבלתי אותו."

קיבלנו את המזיגה הבאה שלנו, והבטתי בכוסות בספקנות. "אני יכולה להיות בלהקה שלך? אני מבטיחה לא להביא איתי את מר טום."

כשהשתיקה נמשכה ונמשכה, העפתי מבט לעברו, ונלכדתי בכוח המשיכה ובעוצמה שהקרין. תשוקה נעה במבטו, ופרשה בתוכי תחושה מגרה ונעימה ומטרידה ביותר. זה לא היה טוב. הוא היה אמור להיות מחוץ לתחום. באזור החברים לנצח. כל דבר גופני בינינו יהרוס את הנינוחות שהיתה לנו. זה יוסיף מחויבות שאף אחד מאיתנו לא רצה. לא, אוסטין סטיל לעולם לא יוכל להיות יותר מאשר חבר עבורי, ולעזאזל עם החיוך שלו שגורם לי לרייר ועם מבטו המהפנט.

איפה בלם החירום הזה?

"סתם צחקתי", לחשתי. הפה שלי היה יבש פתאום והבטן התהפכה.

הוא הושיט יד לכיסו האחורי והוציא צרור שמן של שטרות חבוק באטב זהב. "בואי נתקדם הלאה. השגתי כאן את מה שרציתי. נמשיך לשתות כל היום, ואז נלך לקחת את הטלוויזיה. תזכירי לי מתי ההורים שלך מגיעים? אני רוצה להיות בסביבה כדי לא לפספס את מופע הזיקוקים."

3

”בבקשה, גברת, בבקשה תפסיקי להיות אובססיבית. הכול יהיה בסדר.”

פרשתי שמיכה על המושב של כיסא העור הכי נוח שיכולתי לקנות. ליתר דיוק... שמר טום יכול היה לקנות. הוא שוב גירש אותי בכוח מהקופה ושילם בעצמו. העובדה שמנע ממני לשלם עבור דברים בעצמי התחילה לגרום לי לתסביכים.

הכיסא הוצב מול טלוויזיה גדולה שהותקנה על הקיר, כבליה מוסתרים בתוך רצועת פלסטיק לבנה קטנה שנמתחה עד לרצפה. מתישהו אביא לכאן חשמלאי שיקבע תקע בקיר ויאפשר הסתרה של הכבלים מאחורי הטלוויזיה.

שאר הרהיטים שכבר מילאו את החדר, ולא תאמו לכיסא העור החדש, סודרו מחדש כדי שגם אנשים אחרים יוכלו לשבת כאן ולצפות בטלוויזיה.

לא היה לנו מספיק זמן לקבוע עם טכנאי שיחבר כבלים כמו שצריך, אבל הקשרים של ניאב בבר ציידו אותנו בקופסה שחורה בעלת רקע מעט מפוקפק. אלה היו זמנים נואשים אז לא שאלתי שאלות, רק קיוויתי שזה חיבור קסום, בניגוד

לחיבור לא חוקי. אני אדאג לסידור הכבלים המסורתי כשהיה זמן.

בחרתי בכוונה סלון שקרוב למטבח כדי שאבא שלי לא יצטרך ללכת רחוק בשביל לקחת נשנושים.

"אני יודעת, אני פשוט..." הזדקפתי כדי לוודא שהרהיטים נראים בסדר ולא כמו אוסף אקלקטי של פריטים משוק הפשפשים שפוזר באקראי בחדר.

"ממילא לא קר מספיק בשביל שמיכה." מר טום נע כדי לקחת אותה.

"לא, לא." הושטתי יד כדי לעצור בעדו. "זאת שמיכת הפלוצים."

מר טום משך מייד את ידיו. "סליחה?"

"אני חושבת שהוא משתמש בשמיכה כדי לא להידבק לעור

של הספה, אבל היא מכילה גם את כל הפלוצים שלו."

אימה חלפה על פניו של מר טום. "מי אלה האנשים

האלה?"

"האנשים האלה הם ההורים שלי, והם יהיו מוזרים אפילו

יותר, אל תדאג."

הדלקתי את הטלוויזיה בלחיצה, הנהנתי כשהופיעה תמונה,

כיביתי אותה בלחיצה נוספת והנחתי את השלט על זרוע

הכיסא. הצבעתי על החלל הריק שמימינו. "איפה השולחן

הקטן? הוא צריך משהו להניח עליו את המשקאות שלו. ואת

האייפד. לשים את האיפד על השולחן." לפחות היתה לנו

רשת אלחוטית. דאגה אחת פחות.

הלכתי למטבח ומצאתי את ג'ספר משוטט ליד הקיר. הוא

לא היה בתפקיד, אבל מצד שני לא היו לו חיים מעבר להשגחה

עליי. הוא היה בסביבה רוב הזמן.

המצח של ג'ספר התקמט כשהצבעתי עליו. "אנחנו צריכים

להמציא סיבה לזה שאתה תמיד סתם עומד בסביבה." הוא התבונן בי בשתיקה. "או שאתה יכול אולי פשוט סתם לעמוד בחוץ? לבעלי בתים רגילים אין שומרי ראש שמסתובבים סביבם."

"את לא בעלת בית רגילה," אמר מר טום, שהדביק אותי. "כן, מר טום, אני יודעת את זה. בעלי קסם יודעים את זה. אתה יודע מי לא יודע את זה? אנשים שהם לא בעלי קסם, כמו ההורים שלי. כמה פעמים כבר דיברנו על זה?" נאנחתי. "ההורים שלי לא יגיבו טוב לעובדה שיש קסם בעולם – אם הם בכלל יאמינו לזה. אנחנו צריכים להעמיד פנים שאנחנו דיקים וג'יניות, וזה יהיה קשה מאוד כשכל כך הרבה בעלי קסם מסתובבים פה כל הזמן. ברצינות, אולי כדאי שכולכם פשוט תצטרפו לגרגוילים שגרים במלון בעיר לכמה שבועות. קחו הפסקה. אני יכולה להתקשר לבקש גיבוי בכל פעם שאצא מהבית."

"הפסקה?" מר טום אמר בעלבון. "כאילו שאני צריך הפסקה. איך את יכולה להגיד לי דבר כזה! את רוצה להעיף אותי מהבית שלי? להרחיק ממך את כל העזרה וההגנה שלך? לבודד את עצמך?" הוא הניד בראשו. "לא, גברתי, מקומי הוא כאן. ההורים שלך יבינו, אל תדאגי."

פתחתי את הפה כדי לשאול אותו אם הוא פספס את מה שאמרתי ממש הרגע על ההורים שלי, ואז סגרתי אותו שוב. מה הטעם? אנחנו פשוט נלך סחור-סחור.

אולריק, עוד אחד מהגרגוילים המתגוררים בבית, ישב ליד שולחן המטבח העגול, אכל סנדוויץ' והסתכל בטלפון שלו. אור השמש של אמצע הבוקר נפל על שערו שהיה מסופר בתספורת קוצים בצבעי ורוד וכחול, הצבעים של צורת הגרגויל שלו. כשנכנסנו הוא הרים את מבטו והזדקף בחיוך.

"סופרת את הדקות, הא?" שאל.

"כן, הם אמורים להגיע בכל רגע." פתחתי את דלתות המקרר ובדקתי את מלאי האוכל. אבא שלי חייב את הגבינה והסלמי שלו.

ניצוץ קטן של התרגשות הצליח להשתחל אל הציפייה המלחיצה לבואם. למרות כל השטויות שלהם, התגעגעתי אליהם. לא נסעתי הביתה ללוס אנג'לס לחג המולד כי ג'ימי החליט להישאר בניו יורק עם החברה החדשה שלו, כנראה כדי שלא יצטרך לבחור בין מאט לבני. סיבה נוספת לכך שנשארת הייתה כי נאמר לי באופן חד־משמעי שאם אסע, פמליית הגרגוילים שלי תבוא איתי (אפילו אנשים מוזרים כמו ההורים שלי ישאלו שאלות אם אופיע עם פמליה של גברים). לא התקשרתי לעיתים קרובות כפי שהייתי צריכה כנראה, אז זו תהיה הזדמנות נחמדה להתעדכן.

רק קיווייתי שהם לא מתכננים להישאר כל כך הרבה זמן. "מה עם הסלמי?" פשפשתי במגירה במקרר. "אני לא רואה

אותו."

"הוא כאן." מר טום הצביע על הנקניק שהיה תלוי מתחת לאחד מארונות המטבח. "בבקשה, גברת, בבקשה תפסיקי להיות אובססיבית. יש לי את כל מה שצריך. אנחנו מוכנים."

"הבנתי." אולריך חזר לסנדוויץ' שלו. "ההורים שלי משוגעים. לאימא שלי יש תסביך ניקיון. כשהיא מגיעה לאיזשהו מקום, היא מתחילה לנקות אותו תוך חצי שעה. על הידיים והברכיים, מקרצפת את הרצפה או מה שלא יהיה. היא כמו לוחמת לכלוך. אתה אף פעם לא יכול סתם להתרווח בנחת כי אתה תמיד מפחד שתלכלך והיא תרוץ לארון חומרי הניקוי. שלא תבין אותי לא נכון, זה כיף לא נורמלי שאני לא צריכה לנקות בעצמי, אבל זה בכל זאת קצת מוגזם."

"אין מה לנקות כאן," אמר מר טום כשיצא בעקבותיי. סרקתי משטחים ומדפים בחיפוש אחר דברים שאני לא מעוניינת שההורים שלי יראו. כבר החבאתי ערימה של פסלוני עץ מגולפים שהציגו מקבץ אקראי של יצורים וחפצים קסומים, נעלתי את חדר הבובות ווידאתי שכל כלי הנשק מאוחסנים בעליית הגג, בקצהו של גרם מדרגות ארוך שלא האמנתי שההורים שלי יטפסו בו. לפחות קיוויתי שלא. גילופי העץ הדקורטיביים שמעל הקשת במבואה השתנו כשהבטתי סביבי, והפכו מסצנה מקסימה של אחו רגוע לקרב מחריד עם דרקונים, נמרים וקנטאורים – חרבות שלופות, ראשים מתגלגלים וערימה גבוהה של גופות.

"מצחיק מאוד, בית אייווי. תשנה את זה בחזרה. נו באמת, אתה חייב לעזור לי. תנסה להיות נורמלי."

"זה בית קסום," אמר סדריק בזמן שירד במדרגות. הוא היה אחד משני גרגוילים שנענו לזימון הראשון שלי לעזרת קסם (השני בותר לחלקים), ועדיין היה כאן למרות שפיגר מאחורי האחרים במיומנות תעופה והגנה. אוסטיין לא אמר את זה בפה מלא, אבל הוא רמז שאולי סדריק לא צריך לעבור את השלב האחרון. הוא גם לא היה אומר את זה. הוא הציע עזרה והדרכה רק כשהתבקש או כשקרה דבר חמור שדרש זאת, אבל את ההחלטות העיקריות בנוגע לצוות הוא השאיר לי, בדיוק כפי שעשה בית אייווי.

די שנאתי את זה. תמיד הרגשתי רע כשהייתי צריכה לפטר אנשים. אף אחד מהם לא התפרץ, אבל איכשהו האכזבה שלהם היתה גרועה יותר מכעס.

"הוא לא נורמלי," אמר סדריק, "מעצם הגדרתו."
"כן, תודה לך על השיעור הזה באמירת המובן מאליו," אמר מר טום.

ברור שהוא קפץ על רכבת הלשלוח-את-סדריק-הביתה, אבל לא הבנתי מה בדיוק מפריע לו – סדריק אמר כרגע בדיוק את מה שמר טום חזר ואמר במשך שלושה ימים.

"אני מרגישה שאתם לא מתייחסים לעניין הזה ברצינות הראויה," מלמלתי. נכנסתי לסלון הקדמי והעברתי עליו מבט ביקורתי אחרון. "ההורים שלי מרובעים. אתה מבינים מה זה אומר, מרובעים?" נכנסתי שוב למבואה כשאלריק הצטרף אלינו מהמטבח, וסדריק חיכה עכשיו בתחתית המדרגות. הרגשתי כאילו אני עורכת שיחת עידוד להעלאת המורל לפני קרב. "זה היה מושג שהשתמשו בו כדי לתאר את הצעירים שפעלו לפי הכללים, כשסצנת ההיפים התפשטה בעולם. ההורים שלי בחיים לא לקחו סמי הזיה. הם לא צופים בתוכניות פנטזיה, וגם לא קוראים ספרי פנטזיה. הם מושרשים כל כך במציאות, במשך כל כך הרבה זמן, שהם פשוט לא יצליחו לקלוט את כל ענייני הקסם האלה. אין להם מספיק דמיון בשביל זה. הם לא יבינו שום אורח חיים אלטרנטיבי. אנחנו חייבים לנסות להישאר מיינסטרים."

"אני אוהב את כל מילות הטריגר שאת משתמשת בהן."
 אולריק צחק. "אורח חיים אלטרנטיבי? להישאר מיינסטרים?
 קטן עלייך, תותחית."

"אתה צריך לכבד אותה, אבל אל תעודד אותה בעניינים האלה," אמר מר טום מזווית הפה.

קלטתי תנועה דרך החלון ואז הבזק של שמש על מתכת. הלב שלי התחיל לגמגם, ניגשתי מהר לכדוק וראיתי את הקאדילק האדומה החלודה עוצרת ליד שפת המדרכה.

"הם כאן." פניתי אל כולם. "מהר! תתחבאו!"

"מה?" סדריק הטה את ראשו בבלבול.

"סליחה, לא..." נפנפתי מעליי את המחשבה הזאת.

"מצטערת, זאת היתה תגובה לא רצונית. אבל... בעצם, כן, לכו לחדרים שלכם. צאו מטווח ראייה. בואו נכניס אותם לעניינים בהדרגה. מהר! לכו! אם אתם צריכים משהו, תשתמשו במעברים הסודיים. בית אייווי, תעזור להם לנווט בהם. יש להם אישור זמני ממני."

"אל תנעל אותם שם בשביל הצחוקים," אמר מר טום. "טוב, אני פשוט אישאר בחדר שלי," אולריק אמר חרש. שמעתי קולות בחוץ, ההורים שלי כבר התקוטטו בזמן שיצאו מהמכוננית. רק קיוויתי שאבא שלי לובש מכנסיים. "שמעתם אותה: כוח אדם חיוני בלבד. לכו לחדרים שלכם. אני אקרא לכם כשנצטרך אתכם." מר טום סימן לכולם להתרחק. מתברר שהוא החשיב את עצמו ככוח אדם חיוני. פתחתי את הדלת והסתכלתי בהורים שלי שהשתהו ליד תא המטען. אימא שלי הצביעה על הבית בזמן שאבא שלי התעסק עם המפתחות.

"אנחנו לא אורחים, מרתה," אבא שלי אמר. "לא יפריע לה אם ניקח איתנו משהו כשניכנס. ככה נצטרך לעשות פחות גיחות למכוננית."

"אנחנו כן אורחים, פיט. אנחנו לא גרים כאן. בוא נלך להגיד לה שלום לפני שניכנס עם כל המזוודות כאילו באנו להתנחל פה."

"האידיוט הזה מאט לא כאן, אז אנחנו כבר לא צריכים ללכת על קצות האצבעות. אני אביא רק את הצידינית. אני אשמח לבירה אחרי כל הנהיגה הזאת."

"מה זאת אומרת, כל הנהיגה הזאת?" אימא שלי הניחה

ידיים מאוגרפות על מותניה. "אני נהגתי בחצי השני!"

"אני יודע. מרסת לי את העצבים."

גלגלתי עיניים ונעתי קדימה, והבחנתי בניאב יושבת על

המרפסת שלה, צופה בחיוך במופע. ג'יפ רנגלר התקרב בכביש לעברנו ומאחורי ההגה שלו ישב אוסטין, שהגיע כמובן כדי למלא את הבטחתו לצפות במופע הזיקוקים. יוצא מן הכלל. כולם היו פה.

"אה, היי!" אימא שלי, ששמה לב שאני עומדת לידה רק כשכמעט דרכתי עליה. היא פנתה אליי כדי להגיד לי שלום בחיוך גדול וזרועות פרושות לרווחה. קיבלתי חיבוק, ואז גנחתי כשהיא לחצה אותי.

"היי, פיצקי!" אבא נתן לי חיבוק אחריה, אומנם הרבה יותר רפוי, אבל הטפיחות על השכם שבאו אחריו כמעט הוציאו לי את הריאות מהמקום. "אז..." הוא צעד אחורה, משך בזריזות את המכנסיים מעלה והרים את המבט אל הבית. גבותיו התכווצו לאיטן. הוא הסתכל על השמיים הכחולים, אחר כך העביר את מבטו אל המשך הרחוב, ואז שוב על הבית. "לא זיק לך צבע בהיר יותר. הצבע הזה כהה מדי."

"מותק שלי!" העיניים של אימא שלי היו פעורות כשהעבירה אותן על גופי. "תראי אותך! את נראית פנטסטי! מה את עושה, זומבה? גם אני בדיוק התחלתי לעשות קצת זומבה בעצמי. זה היה לי קצת קשה בגלל הברכיים, אבל אם זה עבד כל כך טוב בשבילך, אולי כדאי לי לנסות שוב."

"את לא יודעת אם זה בזכות זומבה," אמר אבא שלי. "היא לא אמרה שזה זומבה. וזה גם בטח לא בזכות כל משקאות הדיאט האלה שאת מכריחה אותי לשתות."

"פשוט עשיתי ספורט ואכלתי בריא," מלמלתי. שכחתי מהשינוי שעברתי כשקיבלתי את הקסם.

"והעור שלך!" אימא שלי העבירה את ידה על הלחי שלי. "פילינג כימי? שמעתי שפילינג כימי נותן זוהר ממש יפה. התכוונתי לנסות את זה."

איך אומרים לאימא שהעורר הנהדר מקורו, לפחות בחלקו, בכישוף קסמים ששרף לחלוטין את שכבת העור העליונה שלי, ושהסיבה שלא מתתי ממנו היתה ריפוי קסום?

"כן, פילינג כימי," מלמלתי. הכי טוב לשקר קצת וזהו. "טוב, את נראית פנטסטי! הכנתי ביצים ממולאות." אימא שלי הצביעה על אחת משתי הצידניות שבתא המטען. "ומטבל צדפות. הם עדיין טובים לאכילה. שמנו הרבה קרח בצידניות. חשבתי שבגלל שלא חגגנו יחד את חג המולד, אולי נחגוג קצת בזמן שאנחנו כאן. נכון שזה יהיה נחמד?" "אימא, למה הבאת שתי צידניות מלאות באוכל?" שאלתי כשאבא שלי התאמץ להוציא את הראשונה מתא המטען. "יש לי כאן הכול."

"טוב, אבא שלך צריך את הבירה שלו..." "יש לי בירה, אבא. חכה רגע, זה נתקע." כשהלכתי קדימה כדי לעזור לאבא שלי, קלטתי בחטף מזווית העין את אוסטין מתקרב אלינו. הבחנתי גם בכמה זרים מתקרבים ברחוב לכיוון בית אייווי, פניהם מוטות מעלה כדי להתפעל מגודל המבנה. מה שאומר שאחר כך הם יעירו שהוא מפחיד, ואז הם יחכו עד שנלך ואז יאתגרו זה את זה להתגנב לשטח הבית. ניאב ראתה אותם באותו זמן שאני ראיתי, התכוננה וקמה לאיטה עם אבן ביד.

"באמת? זה חייב לקרות בדיוק עכשיו?" מלמלתי. "אוי, לעזאזל עם זה. מרתה, אמרתי לך, שמת יותר מדי דברים בתא המטען," אמר אבא שלי. "אלה לא הדברים, אלה השרירים שלך, פיט. הם התנוונו. אתה צריך לעשות התעמלות בפנסיה. להרים בירה לפה זה לא נקרא לעשות התעמלות." "תלוי כמה פעמים עושים את זה," ענה אבא שלי.

"בוא, אני אעזור לך." אוסטין נע בריצה קלה מסביב למכונית, וקרץ לי תוך כדי כך. "תרשה לי לעזור לך, אדוני."

אבא קפץ בבהלה ועיניו התרחבו קצת כשראה את אוסטין.

"אוי, אלוהים." חיוך התפשט לאיטו על פניה של אימא. "ג'סינטה, מי זה?"

"אה, זה אוסטין. הוא ידיד שלי."

ניאב הניפה את ידה לאחור ואז השליכה בקשת עצלה אבן שפגעה בזרועו של הנער המתבגר שהתכונן בבית אייווי בפה פעור. הוא קפץ ואחז במקום הכואב, והעור במקום הפגיעה האדים מיד. הוא הסתכל סביב וראה את ניאב מזדקפת, אחרי שהרימה עוד אבן.

"מה נראה לך שאת עושה?" צעק הנער.

"אנחנו לא רוצים כאן מציצנים," ניאב צעקה עליהם בחזרה.

"את מתכוונת סקרנים, לא מציצנים," מלמלתי כשהאבן השנייה פגעה במטרה, והכתה בנקישה בראשו של נער שני.

"אאו!" הצעיר שפשף את המקום הפגוע.

"הזקנה הזאת זורקת אבנים על הילדים האלה?" אימא שלי שאלה בזעזוע.

"כן, אממ..." שכרתי את הראש איך להציג את זה באור חיובי. ניאב בטוח תסתובב בבית אייווי, ולא רציתי שהם ישנאו אותה. "חווינו קצת ונדליזם כאן ברחוב, אז ניאב מנסה להרתיע אותם מראש. בית אייווי הוא הבית העתיק ביותר בעיירה – הוא מושך הרבה תשומת לב לא רצויה."

"בית אייווי? זה –"

אחד הנערים פלט שרשרת של קללות כשניאב זרקה עוד
אבן.

"שמעת את זה? השפה הזאת היא בושה וחרפה. מגיע
להם. ברור שהם רק רוצים לעשות צרות." אבא שלי חיפש
מסביב לרגליו, אבל האבנים היחידות בסביבתו היו אבני חצץ
דקורטיביות קטנטנות. "כדאי שאני אעזור לה."

"אבא, לא. עזוב את זה." טפחתי על כתפו. "מספיקה לנו
משוגעת אחת בשכונה. אתה לא צריך לעזור לה."
"כאילו שהוא יכול בכלל – הוא צלף גרוע מאוד." אימא
שלי צקצקה בלשונה כשהבנים הסתלקו בריצה. "אני צריכה
להכריח אותו לנקות מסביב לאסלה," היא אמרה. "זה יותר
מכמה טפטופים."

החיוך של אוסטין התרחב.

"אני יכול לפגוע בילדים האלה מכאן," אבא שלי רטן. "אני
יודע לכוון! קבוצת הסופטבול שלי זכתה במקום השני."
"זה היה לפני עשרים שנה, פיט," אמרה אימא שלי.
אוסטין הכניס יד לתא המטען ושלף את אחת הצידיניות,
שרירי הזרוע שלו התבלטו אבל לא נראה שהוא מתאמץ.
"להכניס את זה הביתה?"

"אה, כן, תודה." אבא שלי משך בכוח את הצידינית השנייה
מהמכוננית.

הושטתי יד כדי לקחת אותה. "אני אקח אותה, אבא –
ניאב, את יכולה אולי להפסיק לזרוק אבנים!" צעקתי. היא
עדיין ניסתה לפגוע בנערים הנמלטים.

"קחי תיק." אבא שלי החווה בראשו על תיק הספורט שנפל
מפינת תא המטען כשהוציאו את הצידיניות. הרמתי אותו
ומיהרתי אחריהם.

"הוא מאוד קודר, ג'סינטה," אימא שלי אמרה והוציאה

מזוודה מהמושב האחורי בעודה מרימה את המבט אל בית אייווי. "הוא נראה כאילו מיץ... ענן שחור תלוי מעליו, לא? הוא מזכיר לי את הלואין."

"אימא שלך הולכת ומתעוורת, ג'סינטה, אבא שלי אמר מעבר לכתפו. "היא כל הזמן מאבדת את המשקפיים שלה." "אלה משקפי קריאה, פיט. אני לא צריכה אותם כדי לראות בית גדול. תראה! עוד לא לילה, אבל החלון שם למעלה מואר."

"אתה שומע את זה, הא, אוסטין? היא חושבת שהיא סטיבן קינג עכשיו." אבא שלי הניד בראשו כשהגיע למרפסת. "תכף היא תגיד שהיא רואה עטלף."

מר טום המתין ליד דלת הכניסה, הטוקסידו שלו מגוהץ כתמיד והיציבה שלו זקופה.

"איפה לשים אותן?" אוסטין שאל אותו.

"מה... זה?" שאל מר טום. "הם באים להתארח... עם צידניות? כאילו הם באו לפיקניק?"

"מי זה?" אבא שלי פנה אליי בחצי גוף. "מה הוא לובש, טוקסידו עם שכמייה? הוא בא למין כנס גיבורי-על כזה, שבו כולם מתחפשים לגיבורי-על? הוא איזה מין ג'יימס בונד שמעריך את סופרמן או משהו? אני לא הבאתי שכמייה. אין לי בכלל שכמייה."

"הוא רב-המשרתים, אבא. הוא הגיע עם הבית. לך למטבח, אוסטין." הנדתי בראשי כדי לעודד אותו להתקדם. "כן, מר טום, הם באו עם צידניות. הם חוששים שלא יהיו אצלי דברים שהם רוצים, אז הם מביאים אותם איתם. חשבתי שאולי הם יסמכו עליי עכשיו, מכיוון שאני כבר לא בת עשרים, אבל אתה רואה שלא."

"זה בגלל אימא שלך. אני מנסה להגיד לך, אבל היא לא

מקשיבה. "אבא שלי הניח את הצידנית ממש ליד הדלת, פתח את המכסה בקול חריקה חזק, דחף הצידה ראש חסה והוציא פחית בירה. הוא הושיט לי אותה. "בא לך בירה?" אז מתברר שלא מחכים עד שנסדר הכול במטבח.

"לי בא." ניאב הרימה את ידה. היא התקדמה בשביל הגישה, ומאחוריה אימא שלי עדיין חיטטה במכונית. אלוהים יודע מה היא חיפשה שם, או למה היא לא פשוט הוציאה הכול החוצה כדי שכולנו נוכל לעזור לה לסחוב את זה פנימה. "אני אקח אחת, תודה רבה לך." ניאב נעצרה מול אבא שלי. "מה שמע? איך הולך? אני ניאב, השכנה ממול." הוא העביר לה את פחית הבירה ואז לקח לעצמו עוד אחת.

הוא פזל לעברה. "את אירית?"

"מורה באשמה. תשאר אותה שם," היא אמרה כשאבא התחיל להתעסק שוב עם הצידנית. "בוא תיכנס ותשב. ארל יכול לטפל בכל זה." היא אמרה את זה בסמכות של מישהי שגרה שם, סמכות שהגיעה לה בהתחשב בכך שהיא יושבה במועצה של בית אייווי, אבל ההורים שלי לא ידעו את זה. ובכל זאת אבא שלי הלך איתה ברצון, תוך שהוא ממלמל שהיא קלעה מצוין על "הילדים הפרחחים האלה". תודה לאל שהיא ידעה איפה הקמתי את חדר הטלוויזיה שלו.

"רב־משרתים?" אימא שלי הדביקה אותנו סוף־סוף, כשהיא מגלגלת מאחוריה מזוודה אחת ומחזיקה ביד אחת נוספת. "הבית הגיע עם רב־משרתים? איזה מין בית מגיע עם רב־משרתים?"

"פשוט... הוא עבד פה בתפקיד רב־המשרתים, וכשקניתי את הבית לא רציתי לסלק אותו." לקחתי את המזוודה שהיא החזיקה בידה.

"אבל הוא קצת מוזר עם השכמייה הזאת," היא מלמלה

כשחצינו סוף-סוף את סף הדלת. "הוא תמיד לובש את זה, או שהוא מנסה להרשים אותנו? למרות שאני לא יודעת מי יתרשם משכמייה."

"זה... סיפור ארוך. לכי שבי לך. את רוצה אולי –
"אה, לא, לא, אני רק אדאג לדברים שהבאתי. הכנתי ביצים ממולאות. ומטבל צדפות. חשבתי שמכיוון שלא הצלחת להגיע לחג המולד –"

"אני יודעת, כן. כבר אמרת. ברצינות, אימא, תנוחי רגע. זו היתה נסיעה ארוכה. את רוצה בירה? אני אעזור למר טום לארגן את הדברים."

היא עצרה והרימה את המבט אל הסצנה העקובה מדם שבית אייווי השאיר בגילוף העץ במבואה. אומנם רק אני יכולתי לראות את הגילופים זזים, אבל כל אחד היה יכול לראות את התמונה המגולפת הדוממת.

נהדר. קיוויתי שהבית ישנה את הסצנה לפני שהם ייכנסו. "אלוהים אדירים, זה נורא ואיום. איזה מין מקום זה, ג'סינטה?" אימא שלי שאלה.

לא היה לה שמץ של מושג.
"זה רק... הנה." חזרתי לצידנית השנייה והוצאתי ממנה בירה. "הנה. לכי תראי מה שלום אבא. ניאב יכולה להיות קצת גסה לפעמים."

"טוב, אנחנו צריכים שתעשי לנו סיור, לא?"
"אה... נעשה לכם סיור," אמרתי והובלתי אותה אל הסלון. "עוד נגיע לזה. לכי תראי מה שלום אבא. הטלוויזיה וממיר הכבלים חדשים – אני לא בטוחה שהוא יהיה מרוצה מההתקנה."

"אה, הוא יהיה בסדר גמור." אבל היא נכנסה לסלון בכל זאת.

פגשתי את מר טום במטבח, עומד מעל הצידנית שאוסטין הכניס ובוהה בה כאילו היא חרק מסוכן עם יותר מדי עיניים. לאוסטין היה את אותו מבט.

"זאת רק צידנית, חברים," אמרתי.

"פשוט... לא שמעתי על אנשים מבוגרים שבאים להתארח בבית של מישהו עם אוכל ומשקאות משלהם, כאילו הם חושדים במזון ובמשקאות שהם עלולים לקבל. האם הם מניחים שארעיל אותם?"

"פשוט יש דברים מסוימים שהם מעדיפים. אימא שלי לא ידעה שיש לי רב-משרתים שעושה קניות ומכין אוכל." אוסטין התכופף והוציא שקית ניילון של חמוציות מיובשות. הוא הרים גבה לעברי.

"זה בשביל סלטים. ברצינות, תירגעו, זה לא כזה מוזר. כלומר... קצת מוזר שהם הביאו צידנית במקום פשוט להגיע לכאן ולצאת לקנות מה שהם צריכים, אבל..." משכתי בכתפי.

אוסטין הניח את החמוציות על האי. "מה זה... מטבל צדפות?"

לא יכולתי שלא לצחוק. "זה נשמע מגעיל, אבל האמת שזה טעים."

"לא יכול להיות שזה נכון," אמר מר טום, שהוציא פריטים מהצידנית כאילו הם עלולים להתפוצץ בעוד רגע.

"יש שם גבינת שמנת וכן, צדפות משומרות, ועוד דברים. זה טעים, בחיי. כל דבר עם גבינת שמנת הוא טעים."

"גבינת שמנת ופירות ים. הממ, אני ממש מחכה כבר." אוסטין צחק והלך לכיוון הדלת. "אני אביא את הצידנית השנייה."

"כן. כי הם הביאו שתיים," מר טום מלמל, הרים נתח שלי

והביט בי. "צלי שלם? אני מניח שהיא מתכננת לבשל ארוחת ערב לכולם, מאחר שהבישול שלי כה לוקה בחסר?"
 "אוי אלוהים, מר טום, אתה מוכן להפסיק עם זה כבר? לא הכול קשור אליך. חשבתי שתשמח לפגוש את האנשים שעשו אותי."

"זה היה לפני שהם ניסו להחליף אותי."

הבטתי בו לרגע ארוך. לא עלה על דעתי שאימא שלי עלולה לחטוף בכוח ממר טום את השליטה על המטבח, הניקיון והכביסה. כמו שלא עלה על דעתי גם שמר טום ייפגע מההתנהגות הרגילה לגמרי הזאת שלה. אני בדרך כלל אהבתי כשהיא הכינה לי ארוחות ערב וניקתה עבורי. כי המשמעות היתה שאני הייתי צריכה לעשות פחות. אבל החיכוך הבלתי נמנע בין מר טום לאימא שלי הוסיף רובד חדש לגמרי של מתח לביקור של ההורים שלי.

אוסטין נכנס עם הצידנית השנייה, ותפסתי את זרועו בייאוש. "אני יכולה לשאול את הבקתה שלך לכמה שבועות? בבקשה?"

הוא צחק חרש. "אני הולך ליהנות מזה הרבה יותר ממך."

4

התעוררתי, כמו תמיד, אל פניו הרכונות מעליי של מר טום. הוא החזיק את ידיו מורמות לפניו, כדי להרוף התקפה למקרה שאיבהל ואגיב. זה לא קרה כבר חודשים, אבל הוא עדיין לא שכח את הימים הראשונים אחרי שקיבלתי את הקסם, כשהעפתי אותו בטעות לקצה השני של החדר. השימוש בידיו כמגן לא עזר לו אז בכלל, אבל אי אפשר להאשים את האיש על כך שהוא מנסה.

"מה תעשה אם אני אביא מתישהו גבר הביתה?" שאלתי, והרחתי את ניחוח הבייקון שמילא את האוויר. הבטן שלי קרקרה.

"אפשר רק לקוות שבסופו של דבר איאלץ להתמודד עם הבעיה הזאת, גברת." הוא הזדקף כדי לתת לי קצת יותר מרחב עכשיו, כשהייתי ערה. כוס קפה מהביל חיכתה על שידת הלילה שלי.

הרמתי אותה ולגמתי ממנה. "מה ההורים עושים?" התיישבתי במאמץ והסתכלתי על השעון. תשע בבוקר, מוקדם עבורו להיות כאן. בעלי קסם נטו להסתובב יותר בלילה

ולישון עד מאוחר. התרגלתי כבר ללוח הזמנים הזה, למרות שההורים שלי התנהלו באופן שונה מאוד. ולראיה – אחרי כל הנסיעות שלהם, כמה בירות וארוחה קלה גדולה שמר טום הכין לפני שאימא שלי הספיקה להיכנס למטבח, אבא שלי נרדם בכיסא החדש שלו, לא מודע לכאורה לכל שאר האנשים שבחדר. אימא שלי התעקשה במבוכה ללוות אותו למיטה. עזרתי להם להתמקם בחדר שלהם, וזה היה סוף הסיפור. הם כבר לא חזרו למטה, והעדיפו ללכת לישון מוקדם.

"ההורים ממלאים כרגע את הקומה הראשונה בריח או ברעש, זה מה שההורים עושים." הוא משך באפו בזלזול. "אימא שלך הפקיעה מידיי את המטבח. ברוב חוצפתה היא ניסתה לתלוש ממני את הכנפיים שלי כדי לכבס אותן!" לא הצלחתי לעצור צחקוק. "היא לא יודעת שאלה כנפיים, מר טום. היא בטח חושבת שאתה אף פעם לא מכבס את השכמייה שלך."

"התקלחתי הבוקר, לידיעתך."

"כן, אבל..." החלטתי להניח לנושא. "היא מכינה ארוחת בוקר?"

"כן. נצטרך לתת לאחרים לשוטט בחופשיות היום. את תצטרכי להכיר ביניהם." הוא התקדם לעבר הדלת. "ואבא שלך צריך מכשיר שמיעה. הטלוויזיה בווליום חזק כל כך שאני חושש שזה יסדוק את הזגוגיות. כשאחת ממכוניות המרוץ שלו חוצה את המסך, זה נשמע כמו רעם. ויש הרבה מכוניות מרוץ!"

נאנחת. "הוא כבד שמיעה. זה רק לשבוע בערך. אנחנו יכולים לסבול את זה למשך הזמן הזה."

"ואימא שלך דופקת את הסירים והמחבתות אלה באלה. נאלצתי לתפוס פיקוד ולהוציא אותם בשבילה כדי שהיא לא

תהפוך אותי לחירש. אני יכול רק לדמיין את כל הסדקים והשריטות שיישארו לנו על הכלים.

"זה רק לשבוע בערך," חזרתי על דבריי. "יהיה בסדר."

הוא יצא מהחדר בהליכה נוקשה והניח לי להתארגן. אחרי מקלחת, בדקתי את הטלפון שלי וראיתי שיחת וידיאו שלא נענתה מאוסטיין. השיער שלי עדיין היה עטוף במגבת והגוף שלי עטוף בחלוק, אבל משכתי כתפיים ולקחתי את הטלפון אל החלון. בעודי מסתכלת מטה אל הגנים היפים, שפרחים נוספים צצו בהם כל יום, לחצתי על הלחצן וחיכיתי שיענה.

התמונה הופיעה והראתה חזה חשוף ושרירי, ואז התנדנדה ונטתה וסיפקה לי הצצה אל החבילה העירומה של אוסטיין, אל מה שהיה מן הסתם חדר השינה שלו, אל התקרה ואז אל האוזן שלו. "היי," הוא ענה.

קפאתי במקום. ראיתי את אוסטיין עירום כבר כמה וכמה פעמים – מופעי עירום באופן חצי-פומבי הם בלתי נמנעים עבור כל מי שמשנה צורה – ונשימתי נעתקה בכל פעם מחדש. היה קשה להסיט את המבט מגופו המושלם, שהיה אפילו עוד יותר יפה בזכות תנועותיו החינניות והבוטחות, והיה קשה לא פחות להתעלם מהחום הפתאומי ששטף כל מיני חלקים בגופי.

"זה וידיאו," אמרתי לאוזן שלו, בקול קצת יותר מחוספס ממה שהתכוונתי. "התקשרת אליי בווידיאו. אז חזרתי לך שיחה בווידיאו."

אחרי רגע, הטלפון התרחק מראשו ופניו המבולבלות מילאו את המסך. "אה. מצטער, כנראה לחצתי על זה בטעות. לא שמתי לב."

"הבנתי, כן. עשית לי מופע חשפנות קטן."

הוא השפיל מבט לרגע וחיוך ערמומי הרים את שפתיו. ואז הניד בראשו והסיט את המבט.

"אתה מתאמץ לא לספר בדיחה גסה, נכון?" שאלתי.

"תפסת אותי." הוא צחק, צחוק רך ועמוק ומענג. "איך ההורים שלך מסתדרים?"

הורדתי את המגבת מהראש, הלכתי לכיוון חדר האמבטיה ולקחתי משם מברשת. "הם הלכו לישון קצת אחרי שהלכת לבר."

"וואו. ממש מוקדם, הא?"

ישבתי ליד שולחן האיפור הקטן שמעולם לא השתמשתי בו, רק כדי שאוכל להשעין את הטלפון על המדף שנועד כנראה למוצרי טיפוח לעור או משהו. תודה לך, בית אייווי, בזכותך אני לא צריכה אותם. לא שהייתי משתמשת בדברים כאלה ממילא. יופי הוא כזאת טרחה. אני מעדיפה להימנע מההתעסקות הזאת.

"כן, אני אצטרך כנראה להתאמן בשעות אחרות השבוע," אמרתי.

"בהנחה שזה רק שבוע."

"אל תזכיר לי. אימא שלי לא דיברה הרבה על מסגרת הזמן, ואבא שלי רק רטן על השירותים החדשים שלהם. הם מציגים את זה כאילו המפגש הזה מחליף את חגיגת חג המולד שלנו, מכיוון שלא נסעתי אליהם השנה. אל דאגה, איש לא נגע במטבל הצדפות ובכיצים הממולאות. תוכל לטעום אותם כשתבוא היום לארוחת ערב."

הוא צחק שוב, ונשמע יותר קליל וחסר דאגות מהרגיל. "כן, אימא שלך דחקה אותי אתמול לפינה עם ההזמנה. כאילו היא לא שמעה אותי בכלל כשאמרתי שכנראה אצטרך לעבוד. היא רק חזרה ואמרה לי שוב ושוב באיזו שעה לבוא."

"היא לא שמעה אותך. היא לא נוהגת להקשיב לתשובות לשאלות שהיא שואלת. ואז היא שואלת בעליצות את אותן שאלות עוד פעמיים או שלוש בגלל זה."
"מה אוכלים?"

הנחתי את המברשת והשתמשתי באצבעותיי כדי לנער את השיער. "אני לא יודעת. תלוי מי ינצח בקרב בינה לבין מר טום. היא לא תדע כמובן שזה קרב, וזה ירתיח אותנו. כבר היתה התכתשות לגבי ארוחת הבוקר." סיפרתי לו שאימא שלי ניסתה להוריד ממר טום את השכמייה שלו כדי לכבס אותה. בסוף הסיפור, אוסטין היה מקופל מצחוק.

"קלאסי." הוא מחה את עיניו. "יכול להיות שאני אהיה בסביבה יותר מהרגיל השבוע. זה בידור טוב."
צחקתי והנדתי בראשי, והרמתי שוב את המברשת. "אתה אומר את זה רק כי לא תצטרך להיות זה שישפוט ביניהם."
"כן, בדיוק. היי, תקשיבי." קולו דעך כשהתבונן במברשת מחליקה בשערי.

"מה?"

עיניו רפרפו. "מה?"

הפסקתי להברישי לרגע, ורכנתי אל הטלפון. "מה יש לך הבוקר? הרעיון של קניית היקב הפך אותך לטיפוס תימהוני כמו בעלי יקבים או משהו?"

החיוך שלו התערער ומבוכה חלפה על פניו. נראה שלא. "סתם תהיתי..." הוא גירד את רקתו לפני שנע בחדר, והמצלמה הראתה את הזיפים החומים בהירים על סנטרו. התמונה קפצה כשהוא הניח את הטלפון, וכשהתייצבה שוב מצאתי את עצמי בוהה בחזה שלו. הדחף לעשות צילום מסך היה חזק. "אדגר עובד על תרגום חלק מהספר שאמור לאפשר לך להציב מלכודות קסם." להפתעת כולם, אדגר

נבחר לתרגם ספר ששימש הדרכה לקסם שלי. כל שהיה עליו לעשות הוא לקרוא בקול (בעמל רב) פסקה, והידע של אותו כישוף צמח בתוכי כאילו ידעתי אותו כל הזמן. "הוא לא בטוח מה המלכודות האלה עלולות לעשות בדיוק כשהן מופעלות – לפוצץ מישהו, לקרוע רגל, להפעיל אזעקה, להודיע לך בדיסקרטיות שמישהו עבר אותך... את יכולה לשלב קצת אימונים כדי לעבור על העניין הזה? דרך אגב, מה הסטטוס עם הפרחים שלו? שכחתי לשאול כשדיברתי איתו קודם."

הפסקתי לרגע להעביר את המברשת בשיער. השרירים שלו נמתחו והתכווצו כשהוא משך חולצה בצבע בז' מעל שרירי הבטן שלו.

"אני יכולה לשלב אימון, כן, אבל אתה רציני?" שאלתי לבסוף. "התחלת להתעניין פתאום בפרחים של אדגר?" הוא התכופף עד שהפנים שלו מילאו שוב את המסך, והחיוך שלו היה מידבק. "את חושבת שאני מתחיל להיות דומה לילידים?"

"אני חושבת שאני לא אצליח להתמודד עם זה אם תהיה פתאום מוזר כמו הערפד הזה."

הוא צחק. "אני רוצה לדעת אם הוא גילה מה אוכל אותם. לא הרחתי שום דבר חשוד בסביבות הנכס, אבל אני רוצה להיות בטוח שגנב הפרחים לא מהווה שום איום." הוא התכופף עד שראיתי את קודקוד ראשו.

"אתה לובש את החולצה לפני המכנסיים?" שאלתי, לא הצלחתי להתאפק. הצפייה בשגרת הבוקר שלו ריתקה אותי.

"כן, את לא?"

"לא, מכנסיים לפני חולצה. אם כי אני בדרך כלל מתחילה

עם תחתונים, ואז חזייה, ואז מכנסיים. מכיוון שלך אין חזייה, כנראה הגיוני לעבור מתחתונים לחולצה, ואז למכנסיים... אני יכולה להבין את זה. כלומר, אם אתה לובש את התחתונים לפני החולצה."

העיניים שלו הביטו ישירות בי מתחת לריסים שחורים עבים. הוא לא דיבר לרגע, אבל אז הוא הזדקף והחולצה שלו התקמטה כשהרים את ידיו כדי לסגור את מכנסיו. "אני אשנה צורה היום, כמה פעמים כנראה. אז אני הולך קומנדרו. ככה יש לי פריט אחד פחות לשים אליו לב."

הפנים שלי התלהטו. מיהרתי להסיט את המבט וחזרתי להבריש את השיער. "בלי טרנינג סגול היום?"
"לא. למקרה שתשני צורה."

"למה זה צריך להשפיע על בחירת המכנסיים שלך?"
"כי נמאס לי שבטרנינג הסגול אני נראה כאילו הצצתי לך גם כשאני לא מסתכל."

הפנים שלי התלהטו קצת יותר. בכל פעם שהתפשטתי לפני ששיניתי צורה, הוא הסתובב לגמרי כדי שלא יוכל להציץ בטעות, מה שאף פעם לא הרשיתי לו. אבל גם ככה, מכנסי הטרנינג שלו תמיד היו מתוחים מקדימה כשהוא הסתובב בחזרה. בכל פעם שניאב היתה שם, היא היתה מאשימה אותו כמובן שהחזיק מראה והסתכל מעבר לכתף שלו. היא נהנתה להחמיר מצב שהיה כבר מביך ממילא. זה היה חלק מהקסם שלה.

"איך ג'ינס יעזור בזה? אני מניחה שאתה לובש ג'ינס?"
"ג'ינס זה נורא לא נוח כשעומד לך ואין תחתונים."
"אה. אז זו הסיבה האמיתית לכך שאתה הולך היום קומנדרו – מנסה לכפות על עצמך שליטה עצמית."
החיוך העקום שלו היה מתוק. "הסגול הזה בכל מקרה

מבאס. הוא לא תואם בשום פנים ואופן לצורה האחרת שלך. הוא משמים מדי."

צחקתי, קמתי עם הטלפון ושמטתי את המגבת לסל הכביסה. יהיה מעניין לראות מי יבוא לאסוף אותה – מר טום, כרגיל, או אימא שלי, שאסרתי עליה לכבס בשבילי כשהייתי בשנות העשרה שלי, כי היא כיווצה לי את כל הבגדים אבל לא נתנה לי כסף לקנות בגדים חדשים. האיסור לא עבד. היא שנאה לראות בגדים בסל הכביסה. האישה היתה מכונה.

"מתי רצית להתאמן?" שאלתי, הדלקתי את האור בארון המרווח שלי והשענתי את הטלפון על השידה, כנגד קופסת התכשיטים.

אוסטין היה שוב בתנועה, הסתובב בביתו, מקום שמעולם לא ביקרתי בו. הייתי רק בבקתה שלו על שפת האגם, שעליה הוא בדרך כלל לא סיפר לאנשים.

"אני חייב לקפוץ לבר ולעשות כמה הזמנות," הוא אמר, "אבל אני יכול לרוץ ולעשות את זה עכשיו. ואז נתאמן בצהריים? בזמן ארוחת הצהריים?"

כשהייתי בטוחה שרק הפנים שלי נראות בתמונה, הפלתי את החלוק לרצפה והוצאתי זוג תחתונים. "כן, לא משנה לי מתי. אני בטח אצטרך כבר הפסקה מההורים בשלב הזה."

"מעולה. אז אני רק אקפוץ ל... מה את עושה?" הטון שלו השתנה, כמעט תוקפני.

לבושה כבר בתחתונים, עצרתי עם חזייה ביד. "מתלבשת, למה? גם אתה התלבשת."

הוא הפסיק ללכת, והבעת כאב עלתה על פניו. הוא קילל והסיט את המבט. "חבל שלא חיכית עם זה."

לא הצלחתי לעצור חיוך אפילו כשחום התפשט בתוכי. צמרמורת כיסתה את גופי מהמפגש עם האוויר הצונן שנשק

לעורי החם. עשיתי כמיטב יכולתי להתעלם מהתחושה, ולבשתי את החזייה. "אתה צריך זיון, חמוד. זאת מתחילה להיות בעיה."

הוא הניד בראשו ונשף דרך פיו. "את אישה יפה. אין מה לעשות. נדבר אחר כך. תלבשי שמלה רחבה."

צחקתי כשהשיחה הסתיימה והמסך השחיר, ואז הציג שוב את תמונתו ברשימת אנשי הקשר. לרגע אחד פשוט נתתי לעצמי לשבת ללא ניע, לחוות את הרגשות והתחושות המבלבלים שמתגלגלים בי: הסומק מחילופי הדברים בינינו, הכאב המענג שם למטה, הסיפוק המוזר מכך שחלקנו את שגרת הבוקר שלנו, הנוחות והשמחה לאור האינטימיות ההולכת ומעמיקה שלנו כחברים והדאגה לגבי הכמיהה המתפתחת שחשתי. להיות קרובה אליו. להתקשר אליו שוב ולהמשיך לדבר איתו. להאיץ את הזמן כדי שהוא יגיע לכאן קצת יותר מהר.

"אל תהרסי את זה, ג'סינטה," מלמלתי לעצמי כשלבשתי מכנסיים וחולצה, וחייכתי מעט כשהסברתי לעצמי את ההוראה הזאת. "הוא הגבר הנורמלי היחיד בחייך. ברור שאת מגיבה לזה בצורה אנושית בדיוק כמוהו."

הושטתי יד ודלת חדר השינה נפתחה עבורי.

"תודה." עברתי דרכה.

"מה?" אולריק הלך לקראתי במסדרון. "דיברת אליי?" הוא

גיחך.

"לא, מצטערת. הבית. הוא שומע." סימנתי עיגול באוויר

עם האצבע.

הבעת כאב חלפה על פניו. "אל תגידי לי את זה. יש הרבה דברים שצריך להתרגל אליהם בבית הזה. לא שאני מנסה לשנות נושא או משהו, אבל מותר לי לצאת עכשיו? אני מריח בייקון. או שאני יכול לפחות לעוף מהחלון ולקפוץ לדיינר

בעיר? אם אני מריח בייקון, אני צריך לאכול בייקון. נראה לי שאני לא היחיד."

"תן לי רבע שעה. אני אלך לנסות להסביר את כולכם להורים שלי קודם. ואז כן, אני בטוחה שיש בייקון, אם כי נצטרך להכין יותר, כי אימא שלי לא ידעה שצריך לבשל לכל דיירי הבית."

"זה לא מר טום? לעזאזל. קיוויתי שהוא חזר בו מעמדתו לגבי בייקון. הוא הרשה באופן חד-פעמי בגלל ההורים שלך?"

מסיבה כלשהי שאיש לא הצליח להבין, מר טום לא הסכים להכניס בייקון הביתה. הוא טען שזה לא בריא לנו, מה שלא היה מופרך מיסודו; אבל אם ככה, למה היה מותר לנו להכניס שוקולד ועוגיות? כולנו פשוט התגברנו על החשק, כי לא רצינו להכין בעצמנו.

"משום-מה, כמה נוח, הוא שכח לקנות את זה בחנות, אבל אימא שלי הביאה בייקון בצידנית שלה."
אולריק מצמץ כמה פעמים כשעצרנו בראש המדרגות לפני שהוציא את המילים. "היא... הביאה... איתה... בצידנית... שלה?"

צחקתי. "כן, אני אסביר אחר כך."
הטלוויזיה הצורחת תקפה את עור התוף שלי עוד לפני שהגעתי לקומת הקרקע. הלכתי לחדר הטלוויזיה המאולתר ומצאתי את אבא שלי בכיסא המיועד לו, עם הזרוע על משענת היד והשלט בידו. האיש על המסך השליך חכת דיג עם פיתיון לתוך אגם שקט והסביר מה הם הפיתיונות הטובים ביותר לבס גדול לוע.

"היי, אבא, הכול טוב?" שאלתי.
"הא?" הוא הסתובב בכיסא כדי להסתכל מעבר לכתף, ואז

הנמיך את הווליום של הטלוויזיה. "אה. היי. נשארתי ערה עד מאוחר אתמול בלילה, הא?"

זוהי כך שיהיה לו קצת יותר קל לראות אותי. "כן, אפשר לומר. אתה בסדר?"

הוא נהם ופנה בחזרה לטלוויזיה. "חתיכת מקום יש לך כאן. הרבה סלונים. כמה סלונים צריך בבית אחד? למרות שאם הבית כזה גדול, מה עוד אפשר כבר לשים בו, כנראה. היה שטיח כתום בחדר שלי. את עיצבת את המקום הזה?"

"לא. הוא הגיע מרוהט. ברובו." הוא נהם שוב. "טוב, אני לא יודע בקשר לכתום. זה היה אופנתי מאוד בשנות השבעים, הצבע הכתום-חלודה הזה." "כן. הייתם צריכים להביא את פלטת הצבעים מהבית שלכם. הייתי עוצמת עיניים ובוחרת באקראי. על כמה מתערכים שהיה יוצא לי חום?"

הוא גירד את הבטן. "אבל הבית נחמד וגדול. הרבה מקום. הייתי צריך להגביר מאוד את הטלוויזיה כדי לשמוע אותה, כי היא כל כך רחוקה. לפחות אני יכול לראות אותה. אני צריך לקנות טלוויזיה חדשה. מה זאת התמונה הזאת? המון פיקסלים, נכון?"

הרמתי את הגבות. "כן. המון פיקסלים, קלעת בול." "כן. לנו יש עדיין את הישנה ההיא שנתת לנו. התמונה לא ברורה כמו בזאת."

"תוסיף את זה לרשימת חג המולד. אתה צריך עוד משהו כאן? יש לנו גינה גדולה אם אתה רוצה לראות אותה. יש אפילו מבוכ גדר חיה."

"יש מה?" הוא השתיק את הטלוויזיה. "מבוכ גדר חיה? מה זה?"

"זה מבוכ גדול שעשוי מ... גדר חיה. הם כמו שיחים

צפופים אבל ממש גבוהים, והם יוצרים את הקירות של המבוך." מבטו האטום העיד שהוא עדיין לא הבין מה זה. "מבוך תירס, כמו בחוות לגידול דלעת, אבל עשוי משיחים ונמצא בחצר האחורית שלי."

"יש לך גינה נחמדה, הא?"

ברור שהוא לא היה מעוניין לדון במבוכים בחצר האחורית. זה כנראה היה קצת מוזר מדי בשבילו.

"כן. גינה יפה וגדולה," אמרתי, בניסיון לזרום איתו.

"המיטה הזאת רכה נורא, זאת שבחדר האורחים? אני לא רגיל למיטות רכות. התעוררתי כל הזמן. או שזה היה בגלל הדפיקות שמעליי. בטח עכברוש. בבתים ישנים כאלה יש הרבה מזיקים. לנו בבית היתה בעיה של עכברים פעם. אני אציב כמה מלכודות, אל תדאגי. אם יש דבר אחד שאני יודע לעשות, זה להיפטר ממזיקים."

"לא, לא, זה בסדר, אבא. תודה. אין לנו עכברושים. זה היה

כנראה מר טום, רב־המשרתים. הוא כנראה –

האצבע שלו ריחפה מעל השלט, עומדת לבטל את השתקת הטלוויזיה. "זה טום או אדגר?"

"מר טום הוא רב־המשרתים, ואדגר הוא הגנן. זוכר את הבחור עם השיניים התותבות?" בגלל הקושי של אדגר להחזיר פנימה את הניבים שלו, אמרנו שהם שיניים תותבות לא תקינות כשהוא בא אתמול אחר הצהריים לפגוש את ההורים שלי. למרבה המזל הוא לא דיבר הרבה, כך שהדוקרנים האלה נשארו רוב הזמן בשליטה.

"אה, כן, הבחור המקריח עם הקשקשים. אני משתמש בהד אנד שולדרס. נפטרתי מהבעיה הזאת. וגם אמרתי לו את זה." הוא התפרץ. "ארל. הגברת האירית קראה לרב־המשרתים שלך ארל."

"כן, מר טום הוא סוג של כינוי. הוא ישמח אם תשתמש בו."

הגבות של אבא שלי התכווצו. הוא הגביר שוב את הטלוויזיה וחזר לתוכנית הדיג. כנראה זה לא נראה לו הגיוני במיוחד, ועכשיו הוא תכנן להתעלם גם מזה וגם ממבוכ הגדר החיה. קיוויתי שהוא ינהג בצורה דומה עם כל הדברים המוזרים שללא ספק עוד ייתקל בהם.

"בסדר, טוב, תודיע לי אם אתה צריך משהו," אמרתי. אימא שלי היתה במטבח, משקפי חצי הסהר שלה מונחים על גשר אפה כשהרימה את מבטה אל התנור העליון – בבית היו שניים, אחד מעל השני.

"היי, אימא."

היא הביטה בי, חייכה ואז חזרה ללמוד את הכפתורים. "ישנת עד מאוחר, הא? אני רק מנסה להבין איך לכוון אותו לחימום. רוצה ארוחת בוקר? הכנתי מספיק גם בשביל רב-המשרתים והגנן שלך וגם לזורקת האבנים האירית, אבל רב-המשרתים לא נכנס מאז שהתחלתי להכין את ארוחת הבוקר, ואף אחד מהאחרים לא בא. מה עם החבר שלך מאתמול בלילה?

הגבר הגדול והחסון. הוא כזה חתיך. את יוצאת איתו?"
"עם אוסטיין? לא. זה כאן, אימא, זה שכתוב עליו 'חימום'."
לחצתי על הכפתור בשבילה.

"אה, כן. חימום. זה רמז טוב." היא פתחה את התנור והוציאה ממנו את הצלחות המכוסות במפיות ספוגות שומן. לא הצלחתי להבין למה היא חיפשה את הכפתור לחימום בדיוק כשעמדה להוציא את האוכל. "לא מצאתי צלחות נייר. אני אקנה בחנות היום."

"לא, זה בסדר. יש לנו צלחות אמיתיות. מר טום מעדיף –"

"ומגבות נייר. לא יזיק אם יהיו לך פה עוד מגבות נייר. לא אכפת לך איזה סוג אני אקנה, נכון?"

"לא, באמת אימא, זה בסדר. מר טום –"

אולריק צץ בפתח בחיוך.

"מותק, תיזהרי!" אימא שלי דחפה אותי, חטפה תפוח אדמה מהשיש וזרקה אותו, הכול ברצף מהיר של תנועות קצת תוזזיות. למרות האופן שבו שוגר, התפוד עף כמו שצריך ופגע ישירות בראש של אולריק.

"לעזאזל –" אולריק התכופף הצידה והעיף ממנו את התפוד המעופף. "אני ידידותי! אני ידידותי!"

"מה קורה שם, מרתה?" אבא שלי צעק מהחדר השני.

"אימא, אלוהים ישמור, הוא גר כאן!" הרמתי ידיים ורקדתי ביניהם, קצת המומה וקצת מתאפקת לא לצחוק. "זה אולריק. הוא מתארח כאן כרגע. כרגע."

"מה?" היא הנמיכה בהדרגה את תפוח האדמה השני, שכבר היה מוכן לשיגור.

"אני גר כאן, גברתי." אולריק לא זז מהמקום, ולא ניסה לצעוד פנימה לתוך המטבח.

הצחוק התפרץ ממני בסופו של דבר. "באמת, אימא? תפוח אדמה? לא חשבת להרים סכין או משהו כבד..."

"אבל לכוון את יודעת." אולריק חייך חיוך רחב. "עכשיו אנחנו יודעים מאיפה ג'סי קיבלה את הנטייה לתוקפנות. אולי כדאי שתתחילי להשליך אבנים עם ניאב."

מבטי הזועם סתם לו את הפה.

"מי הוא?" אימא שלי שאלה, והורידה סוף-סוף את כלי הנשק שלה.

ג'ספר נכנס למטבח ונעמד לצד אולריק. ההבעה על פניו העידה על סקרנות רבה. "אני מריח בייקון."

פערתי עיניים. ברור שנדרש בייקון כדי לגרום לו לדבר במשפטים שלמים.

"אימא, תכירי את אולריק וג'ספר. סדריק – בחור צעיר בשם סדריק – גם גר כאן. כרגע."

"אה." אימא שלי הניחה את תפוח האדמה על השיש. "טוב, זה בית גדול. ולא קיבלת כל כך הרבה כסף בהסדר הגירושים, נכון? כנראה הגיוני שתיקחי כמה דיירי משנה. אבל ג'סי, למה לא לקנות פשוט בית קטן יותר? אני בטוחה שיש משהו שאת יכולה להרשות לעצמך באזור הזה –"

"אה לא, גברתי, לא הבנת נכון." אולריק התיישב ליד האי. "את מבינה, אנחנו לוקחים חלק בסוג של תוכנית למתמחים. לג'סי יש שטח עצום – עם יערות גדולים – וכולנו לומדים באותה תוכנית דוקטורט שחוקרת את ההשפעה הגלובלית שיש ליערות על המערכת האקולוגית שלנו. ג'סי ברוב אדיבותה הסכימה לשכן אותנו כאן לכמה חודשים כדי שנוכל לחקור את היערות שלה במסגרת ההתנסות המעשית בתוכנית שלנו." הוא פרש את זרועותיו בחיוך. "סתם חבורה של מחבקי עצים, זה מה שאנחנו."

וואו. אולריק היה ממש טוב בהמצאת סיפורים על המקום.

"אוסטין המליץ עליהם," אמרתי, זורמת איתו. כנראה הייתי צריכה לחשוב עוד קודם להכין איזה סיפור. "הוא בדק את הרקע שלהם והכול."

"אה, אוסטין בדק?" היא חשבה על זה לרגע. "נראה שיש לו ראש טוב על הכתפיים." מבטה ננעץ בשערו של אולריק. "טוב, הכנתי ארוחת בוקר אם אתם רוצים."

"כן, גברתי."

"כן, בבקשה." ג'ספר הצטרף לאולריק ליד האי.

"אם כבר מדברים על זה... הפניתי אליהם אצבע. "אוסטין רצה לברוק כמה דברים מאוחר יותר היום. עצים. כלומר, ביער." לא הייתי שקרנית טובה במיוחד. "הוא שאל אם אני יכולה לעזור. נראה לי שגם אתם צריכים לבוא איתנו." "כן, בטח." אולריק עקב אחר תנועותיה של אימא שלי. "אחרי ארוחת הבוקר."

קיוויתי רק שלא אפוצץ עוד מישהו. איך אני אסביר להורים שלי גרגויל חרוך?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן